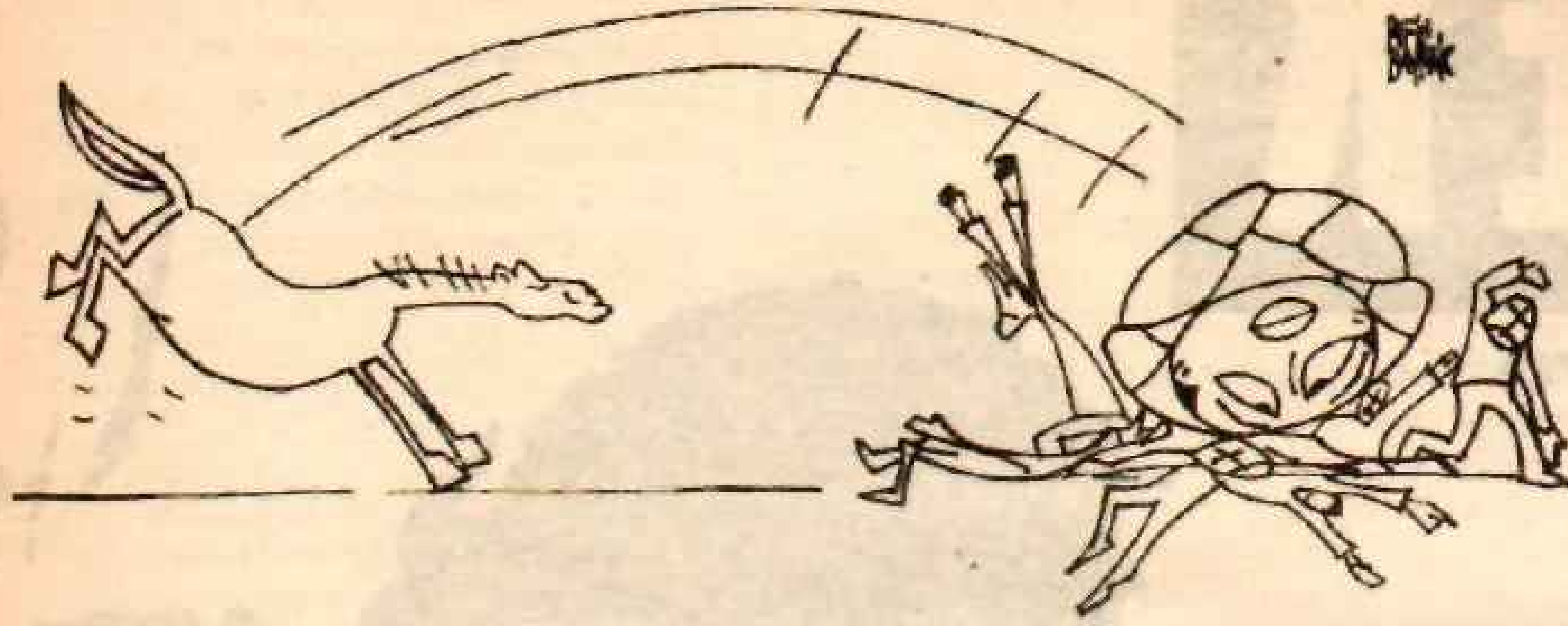
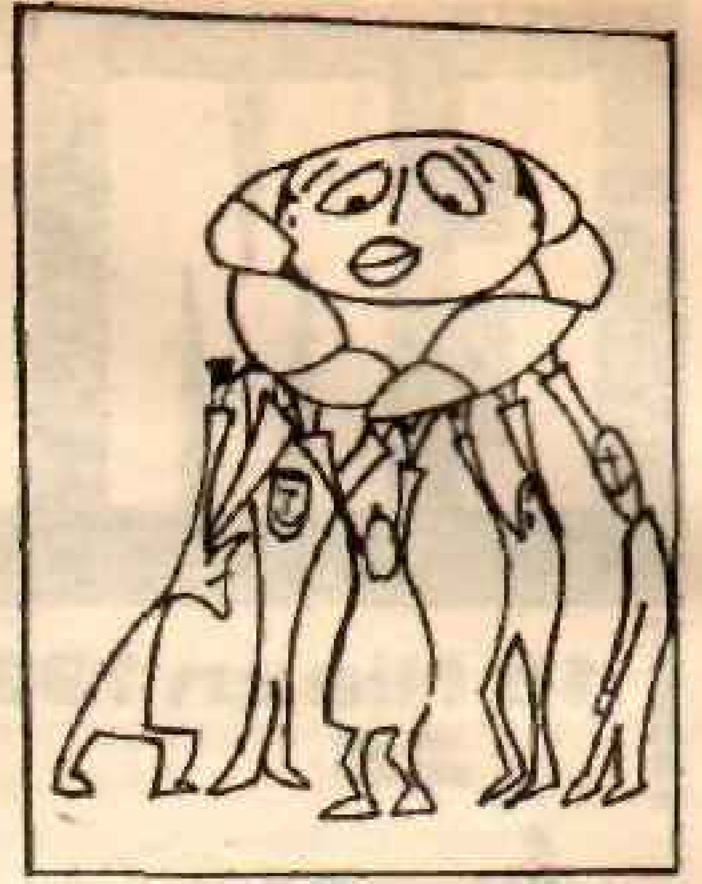
EMEK

13 Nisan 1970
25

FAŞİSTLERİN PLANINI BOZALIM

Türkiye'de emperyalizmin tabanını oluşturan sınıf ve tabakaların geçirdiği son büyük değişiklik, nihayet gerçek hedefine yönelmiş, faşizmin çirkin yüzü perde aralığından sırıtmıştır.

Özellikle son iktisâdi bunalımın zorlamasıyla büyük ticaret ve sanayi burjuvazisi «ittifaklarını yenilemiş» fafat «müttefiklerini değiştirmiştir». Hükümet bunalımı biçiminde yansıyan olay, sonunda «gerici dinci ideolojinin temsilcisi» diye bilinen, bunun için de «zinde güçlerin» pek fazla hoşuna gitmeyen orta ve küçük ticaret burjuvazisinin, bir başka adıyla «Anadolu burjuvazisinin» ittifaktaki payı azaltılmıştır. Anadolu burjuvazisinden boşalan yeri, Amerikanın da sevdiği cinsten bir «istikrar» ı kesin ve tartışmasız olarak sağlayabilecek olan, «zindegüçler» in aldığı görülmektedir.

Bu ittifak değişikliğine paralel olarak ve bu değişiklik sayesinde emperyalizmin ve burjuvazinin plânladığı bir oyun sahneye konmak üzeredir.

AMAÇLAR VE HEDEFLER

Anlaşıldığına göre, burjuvazinin başlıca amaçları şunlardır:

1. Temel ittifakı, çağdışı tabakalara değil, işçi ve emekçi sınıfların gittikçe şiddetlenen mücadelesini bastırmakta yararlı olabilecek güçlere dayandırmak.

2. Şu anda içinde bulunulan ve önümüzdeki dönemde giderek etkilerini arttıracak olan iktisâdi güçlükleri bertaraf etmek için «verimsiz çalışan ortaklardan» kurtulmak ve bu güçlüklerin yaratacağı siyasal bunalımı gerekirse zora başvurarak bastırmak.

3. Giderek yoğunlaşacak olan iktisâdi bunalımın siyasal iktidarın el değiştirmesine sebep olması olasılığını azaltmak için burjuvazinin dışındaki iktidar alternatiflerini ortadan kaldırmak.

Bu amaçlara ulaşmak için ise burjuvazi şu kısa vâdeli hedefleri mutlaka gerçekleştirmek zorundadır:

1. Burjuvazi, solun gelişmesinin başlıca nedeninin, üniversite özerkliği olduğuna inanmıştır ve özerklik iptal edilemese bile işlemez hale getirilecektir.

2. «Aşırı uçları» ortadan kaldırabilmek için geniş kitlelere, «sokaktaki adama» bu uçların rahatsız edici etkileri duyurulacaktır.

3. Harekete karşı soldan gelecek ilk tepkileri önlemek için, «sol» mümkün olan en küçük parçalara bölünecek; böylece hem solun gücü azaltılacak, hem de birbiriyle ilişkisiz gurupların davranışları istenilen yönde geliştirilecektir.

Demek ki, ortaya somut olarak çıkan iki hedef vardır:

1. Üniversite ve gençlik
2. Türkiye İşçi Partisi.

Üniversiteye yöneltilen saldırı üç koldan geliştirilmiştir. Önce, iktidar polis gücüyle üniversitelere saldırarak dekan dövmenin mümkün ve olağan birşey olduğunu isbat etmeye çalışmış, ardından savcılar üniversite profesörleri hakkında peşpeşe kovuşturmalara girişmişler, asistanlar tutuklanmaya başlanmıştır.

Üniversiteye saldırının öteki cenahını İsmet Paşa yönetmiş, üniversiteye polisin girmesini âdata teşvik etmiş, üniversitede «silâh işlemesinin» polisin üniversiteye girmesi için yeterli bir sebep olduğunu belirtmiştir.

Fakat üniversiteye karşıdan yapılan saldırıların başarı kazanma olasılığını arttırmak için kapıları açacak «truva atlarına» ihtiyaç vardır. Atatürk Üniversitesi rektörü bu görevi seve seve kabul etmiş; parlâmentodaki üniversite kanun tasarısını görüşen kurulda üniversite özerkliğinin aleyhinde bulunmuş, sonra da açık açık «üniversiteye polis girmelidir» diye fetva vermiştir. İçerden kapıyı açma görevini üstlenecek yeni «truva atlarının» türemesi de yakındır.

Gençliğin üzerinde de aynı türden oyunlar oynanmıştır. «Sokaktaki adamın» gençliğe karşı tepki duyması ve «ben 24 saat başbakan olsaydım..» cinsinden çözümlere varması için çeşitli tertipler hazırlanmış; bir yandan güneydoğu illerinde yakalanan gençlerin Tıp Fakültesi'ne sabotaj yapacakları masalı uydurulurken, öte yandan da büyük kentlerde gençlerin yöntem-hedef tutarlığına sahip olmayan eylemlere girişmeleri tahrik edilmiş; toplantı ve yürüyüşlerde işleri karıştırmak için en ön saflarda sivil polisler provokatör olarak kullanılmıştır.

Gençliğin hareketlerinin burjuvazinin iyice işine yarayabilecek olgunluğa gelmesine kadar hareketlere genellikle engelleyici tepki gösterilmemiştir.

Şu kadarı açıkça belli olmuştur ki, «aşırı uçlar» oyununda «kötü adam» rolü gençliğe verilmiştir.

Emperyalizmin ve burjuvazinin solu bölme harekâtı, ise, yeni değildir ve esasen diğer hareketlere, ancak solun yeterince bölükpörçek olduğu anlaşıldıktan sonra girişilmiştir.

Solu bölmenin ilk şartı, elbette Türkiye İşçi Partisi'nin sol çevreler üzerindeki saygınlığını azaltmaktı. Bir yandan revizyonizm, bir yandan MDD cilik partinin devrimci öncülüğünü yoketmeye yönelmiş çalışmalarını bu hedefe yöneltmişlerdir.

Gençlik gibi hareketli güçlerin parti düzenbağından koparılması ve dört beş yanlış sloganla çerçevelenen, taktik dönemleri, hedefleri ve yöntemleri saptanmamış başıboş hareketlerin içine sokulması, gençlik hareketlerini provokasyonlara açık hale getirmiştir.

HAREKÂTSIZ FAŞİZM

Faşizmin, bir askeri darbeyle ya da «Yahya Han formülü» ile gelmesi gibi bir zorunluluk yoktur. Emperyalizm ve burjuvazi, Türkiye'de böyle bir darbeye ya da formüle ihtiyaç kalmaksızın da faşist bir yönetimi uygulayabileceklerine inanıyorlarsa, mesele kalmaz.

İşte Türkiye'de uzun süredir tezgâhlanmakta olan plânı bu açıdan değerlendirmek gerekir.

Meselâ, gençlik hareketlerine karşı özellikle ordunun işe karıştırılmasının nedeni nedir? Millî Güvenlik Kurulu, hem usul bakımından yetkilerini aşan, hem de taraf tutan bir bildiri yayınlamıştır. Bu bildiride, «devletin bütün imkânlarıyla vatandaşı tedirgin etmeye yönelmiş hareketlerin karşısında bulunduğu» açıklanmaktadır. Ama, burjuvazinin «vatandaş» tan kimi anladığı pek açık değildir. Hiç sanmıyoruz ki «devletin bütün imkânlarıyla» ölümünü engelleyemediği (!) Demircioğlu'lar, Mehetoğlu'lar, Özgür'ler bu «vatandaşlardan» olsun..

Öte yandan, şehrin göbeğindeki yürüyüşlerde ve gösterilerde askeri birliklerin kolluk kuvveti olarak kullanılması ve sivil mahkemelerin takipsizlik kararı verdiği öğrencileri askeri mahkemelerin tutuklaması da, ordunun bu işe karıştırılmak istendiğinin açık tanıtıdır.

«Demir Ökçe» nin sesi, Millî Güvenlik Kurulu toplantısında açıkça desteklendiği belli olan Süleyman Demirel'in azğından çıkmaktadır : «Gerekirse memleketi olağanüstü tedbirlerle yönetiriz».

İsmet Paşa'nın «harekâtsız faşizm» plânındaki yeri nedir? Paşa, plânın uluslararası yanını düzenlemekle görevli hissetmektedir kendini. Bugüne kadar Türk devrimcilerini en çok yanılgıya düşüren şey, Paşa'nın kimin, neyin temsilcisi olduğunun gözden kaçırılışıdır. İsmet Paşa, küçük burjuvazinin değil, büyük burjuvazinin adamıdır; büyük burjuvazi emperyalizmle ittifak yapmakta yarar görmektedir ve dolayısıyla İsmet Paşa, Amerika'nın ilk sıradaki müttefiklerindendir.

İsmet Paşa'nın kendisini İnönü Savaşının yıldönümü dolayısıyla ziyaret eden gençlere söyledikleri, bu açık ittifakı bir kere daha gözlere sokmaktadır. Ne demiştir İsmet Paşa? «NATO emperyalizmin aracı değildir» demiştir; «Türkiye bağımsızdır» demiştir; «kaynaklarımızı kimse sömürmüyor» demiştir. Bu sözlerde, Türk burjuvazisinin mantığıyla en küçük bir yanlış yoktur. Türk buryuvazisi, emperyalizmle kendi rızası ile ittifak kurmuştur. Ve bugün, emperyalizmi en iyi koruyan, İsmet Paşa'nın sözlerinde fikri ifadesini bulan yerli burjuvazidir.

ANTİ-FAŞİST MÜCADELE KAÇINILMAZDIR

O halde, *«harekâtsız faşizm»* plânına karşı ne yapabiliriz? Yapılacak şey, elbette lâmbayı kısıp perdeleri kapatmak değildir. Faşizmin plânına ancak antifaşist hareketle ve plânı *bozucu tedbirlerle karşılık verilebilir.*

Türkiye'de bugün yürütülecek antifaşist hareketin anlamı ve amacı açıktır : Kazanılmış demokraitk hakları çiğnetmemek, bu hakları genişleterek halkımızın sosyalist mücadelesini örgütlemek.

Türkiye İşçi Partisi, antifaşist mücadelenin başını çekmek, bu mücadeleyi geniş halk yığınlarına yaymak zorundadır. Parti, grev hakkı elinden alınmak istenen işçilere; işlerinden atılan öğretmenlere; dövülen, mahkemeye verilen profesörlere, öğrencilere ve Türkiye'de kazanılmış hakların çiğnenmesine karşı çıkan herkese çağrıda bulunmalıdır. Türkiye İşçi Partisi, bu antifaşist mücadelede elindeki bütün araçları seferber etmelidir. Bu arada şunu belirtelimki, *TİP* Genel Sekreteri Behice Boran'ın İstanbul İl Kongresindeki ilk konuşması, bu bakımdan olumlu bir başlangıçtır.

Partili, partisiz bütün devrimciler bu mücadelede Partinin antifaşist bayrağı altında toplanmalıdırlar. Bu toplanma, faşizmin plânının temel dayanağı olan *«solun bölükpörçüklüğü»* bu konuda ortadan kaldırıp, plânı işlemez hale getirecektir.

Ve devrimci namusun tek ölçüsü, bugün, partinin bayrağı altanda antifaşist mücadeleye katılmak olacaktır.

MDD, Emperyalizmin Bir Oyunudur

BİRLEŞELİM, BU OYUNU BOZALIM

TİP İstanbul İl Kongresi, 6 Nisan 1970 Pazartesi günü Kâğıthanede yapıldı. Kongre, delegelerin büyük bir çoğunluğunun katılmasıyla başladı. Fakat parti üyesi olmayan bir güruhun müdahaleleri yüzünden sosyalist bir parti kongresi olmaktan, daha başlangıçta, uzaklaştı. Molotof kokteyli, dinamit lokumu, tabanca ve daha bir çok zorbalık aleti ile donatılmış bu güruhun müdahaleleri ve zorbalık gösterileri altında ve tam bir faşizan hava içinde devam edip bitti.

Kongre başkanlığı için yapılan ilk oylamada Sosyalist Devrimcilerin adayı Ali Yaşar 40 oy farkla kongre başkanı seçildi. İşte bu sonuç, zorbalıkların başlamasına yol açtı. Kongreyi açan eski il başkanı, başkanlık divanı seçimini yenilemeye zorladı. Çıkan kavga yatıştıktan sonra, tam bir terör havası içinde faşist sloganlarla yeniden oylamaya gidildi. Kongre, artık parti dışı unsurların, bir anarşist güruhun tasallutu altında cereyan ediyordu. Delegelerin sağlıklı oy kullanmalarına, gerçek kanaatlerini belirtmelerine artık imkan yoktu. Sosyalist Devrimci kongre başkan adayına oy vermek tam bir cesaret meselesi idi. Çünkü, bunu yapanların aldığı en hafif karşılık, histerik bir «yuh» dalgası oluyordu, Arkasından tehditler, en yakası açılmadık soyundan küfürler geliyordu. Bu tasallut, böyle bir havaya hazır olmayan partilileri şaşırttı, morallerini bozdu. Parti kongresine tasallut eden anarşist güruha, parti içinden destek olanların bulunması, partili sosyalistlerin hiç anlayamadığı bir şeydi. Bu faşist tasallut altında yenilenen kongre başkanlık seçimini kesin olarak sosyalist devrimci olan delegeler dışındaki bütün kaypak unsurların oylarını toplayan ve faşist tasallutu parti içinden tezgahlayanların adayı kazandı. Bu sefer de 40 oy fark vardı. Bu arada kongre başkanlığına saldırgan güruhun dışarı çıkarılması yolunda bir önerge verildi. Fakat başkan, bunlar güvenlik ekibidir, diye isteği reddetti. Oyun böylece açığa çıkıyordu.

Bu zorbalık ortamında kongrenin sağlıklı bir sonuca varmasını imkansız gören sosyalist devrimci partililer toplantıya peyderpey terkettiler. Bu, orada bulunan herkesin açık kanaati idi. İç ve dış tasallut güruhunun kongre taktiği şu idi: Ya her türlü aracı kullanarak kongreyi kazanırız ya-hut kongre, çıkaracağımız ve sonunun ne olacağı bilinmeyen bir kavgayla sona erer, yapılamaz.

Nitekim, sosyalist devrimcilerin ayrılmasından sonra bile, zorbalık ve şiddet uygulamalarına kalkışhlar. Söz isteyen Genel Sekreter Behice Boran'ı konuşturmak istemediler. Ancak beş dakika konuşabileceğini söylediler. Boran, orada bulunan Genel Başkanın müdahalesi ile ve uzun tartışmalardan sonra konuşabildi. Yarım saatlik konuşmasında Boran'ın en az elli kez sözü kesildi, yuhalandı ve en aşağılık cinsinden küfürler edildi kendisine. Genel Sekreter, bütün bunlara aldırmadan, sabırla ve ısrarla konuşmasını bitirdi.

Kongre açıkça gösterdi ki, parti, şimdiye kadar olanlardan çok daha tehlikeli bir saldırıyla karşı karşıyadır. Burjuvazi, TİP'e karşı dışardan saldırıları fayda vermeyince, içerden, Milli Demokratik Devrim maskeli ajanlarını harekete geçirmiş ve aldatılmış genç öğrencileri de desteklerine vermiştir. Bu uzun vadeli bir plan olarak adım adım gerçekleştirilmiştir. Hedef, Türkiye İşçi ve emekçilerinin kurtuluş mücadelelerinin öncüsü TİP'tir. Emperyalizmin ve burjuvazinin korkulu rüyası Türkiye İşçi Partisini dışardan saldırılarla yıkmak mümkün olmamıştır. Bunun üzerine emperyalizm, «ideoloji ihracı» na başlamış ve bu yolla içerden yıkmayı planlamıştır. Milli Demokratik Devrim, artık en küçük bir şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlaşılmıştır ki, emperyalizm ile burjuvazinin sosyalist hareket içindeki bir koludur. Partiyi yıkmak ideolojisi ve hareketidir. Bununla amaçlanan şudur: Parti, ya bunların eline geçerek sosyalist niteliğinden uzaklaşıp bir küçük burjuva anarşist partisi haline gelecek, ya da içerden ve dışardan saldırılarla zayıflatılıp çökertilecektir. Bu her iki durum da, emperyalizmin ve burjuvazinin işine aynı derecede elverişlidir.

Nitekim, İstanbul İl Kongresinde bir konuşmacı açıkça «Ya bu partiyi alırız, ya da yıkarız» demiştir. Kongrede kabul edilen karar tasarısı da, gerçekten partiyi aldıklarında yıkacaklarının su götürmez bir belgesidir. Esası, sosyalist hareketi henüz tomurcuk halinde iken bir maceraya sürüklemek ve ezdirmektir. Tam burjuvazinin istediği yönde bir karardır. Emperyalizmin Türkiyede planladığı sivil bir faşizme gerekçe yaratmak için yazıldığı kanısını vermektedir. Sınıf Mücadelesini reddetmekte, burjuvazi ve kapitalist düzenle mücadeleyi rafa kaldırmakta ve yalnızca burjuva milliyetçiliği ilkelerine dayanan soyut ve anarşikdir anti-emperyalist mücadeleyi öngörmektedir. Halkın bilinçlenme ve örgütlenme seviyesini ve bugünkü mücadele bilinç ve azmini dikkate almayan bir anlayışla «Halk Savaşı» nı önermekte ve böylece halkımızın bugüne kadar ki mücadelesini bir tepsi içinde emperyalizmin azgın dişleri arasına sunmaktadır. Özü, gerçekten etkili bir anti-emperyalist mücadeleyi baltalamak yolundaki adımların bir yenisi olmasıdır.

Tam bir tasallut altında yapılmış İstanbul İl Kongresi sosyalist mücadele için bir kayıp olmuştur. Sosyalist partilerde zorbalığa yer yoktur. Zorbalık sağlıklı karar almayı imkansız kılar. Dünyanın her yerinde sosyalist hareket içine zorbalık, burjuvazi tarafından sokulmuştur, burjuvazinin objektif veya sübjektif nitelikli ajanları tarafından uygulanmıştır. Bu dışardan yapılan kaba kuvvet saldırılarının sonuç vermemesi üzerine, emperyalizmin bulduğu yeni usuldür. Çünkü böylece ancak yanlış ve mücadeleyi başarısızlığa götüren kaba kuvvetin zavallı beyninden çıkmış kararlar alınabilmektedir. Bu ise, emperyalizmin ve burjuvazinin arayıp bulamadığı bir durumdur. Ajanlar ve küçük burjuvazi anarşistleri dışında, aklı başında hiç bir sosyalistin bu yola tevessül etmesi düşünülemez. Bilelim ki, parti içinde zorbalığa başvuranlar, burjuvazinin ajanları, kapitalizmin ve emperyalizmin bekçileridir.

İstanbul İl Kongresi maskeleri kesinkes düşürmüş, tehlikeyi herkesin kolayca anlayabileceği kadar yakınlaştırmıştır. Şimdi bütün sosyalistlere, bütün partililere, TİP'in bu duruma erişmesi için olmadık kahırlara katlanmış bütün arkadaşlara ve bütün namuslu insanlara burjuvazinin bu yeni oyunu karşısında el birliği ile savaşmak düşmektedir. Bu tehlike, sosyalistler arasındaki bütün öteki çelişmeleri ikinci plana itmiştir.

Burjuvazinin sosyalist mücadele içindeki bu harekatı sonuçsuz bırakılmadan, sosyalizm, demokrasi ve bağımsızlık savaşının gerçek bir başarısı imkansızdır.

— MDD, burjuvazinin sosyalist hareket içindeki koludur.

— MDD, burjuvazinin, Türkiyede sosyalist mücadeleye karşı giriştiği en büyük harekâtıdır.

— MDD, gerçek bir anti-emperyalist mücadeleyi imkânsız kılmakta, emperyalizmin değirmenine su taşımaktadır.

— MDD, partiyi sosyalist niteliğinden koparmak ve yıkmak amacındadır.

- Birleşelim, sosyalist mücadeleyi emperyalizmin bu tasallutundan kurtaralım.
- Birleşelim, anti-emperyalist ve anti-kapitalist mücadelemizi saptırmak isteyenleri ezelim.
- Birleşelim, sosyalist mücadelemizin öncüsü Türkiye İşçi Partisini yıktırmayalım.
- Birleşelim, emperyalizmin oyununu bozalım.

İZMİRDE MERKEZ İLÇE KONGRESİNİ DE SOSYALİST DEVRİMCİLER KAZANDI

YAŞASIN YARININ SOSYALİST TÜRKİYESİ

İzmir Merkez İlçe Kongresi 29 Mart Pazar günü yapıldı. Kongrede Genel Sekreter Sayın Behice Boran da bulundu, dinleyenler tarafından sık sık alkışlanan bir konuşma yaptı. Amerikan Emperyalizminin Güneydoğu Asyada, Ortadoğuda ve özellikle Kıbrısta giriştiği saldırgan siyasete değinerek söze başlıyan Sayın Boran, AP hükümetinin Türkiye'nin önünde duran yığınla meseleyi çözemiyeceğine işaret etti. Daha sonra sözü parti içi tartışmalara getirerek MDD cilere cevap vermekten ısrarla kaçındıkları sorular yöneltti, MDD tezinin bilimsel temelden yoksun olduğunu, Türkiye şartları içinde parti hattının ve sosyalist devrim tezinin geçerli olduğunu isbat etti.

Bundan sonra parti üyesi olmıyan ve hatta partiden çıkarılmış bir takım MDD cilerin önerge vererek söz istedikleri görüldü. Bu önergeler delegelerin büyük bir çoğunluğunun oyları ile reddedildi. Sadece Genel Yönetim Kurulu üyesi ve İzmirde parti içinde MDD tezinin sözcüsü Güney Dinç'e yine üyelerin oyu ile söz verildi. MDD ci Güney Dinç, yöneltilmiş soruların hiç birine cevap vermeden, kimsenin aksini iddia etmiyeceği bir takım genel doğrulara çarpık fikirler ekleyerek konuşmasını yaptı.

Daha sonra bir grup sosyalist devrimci tarafından hazırlanan ve MDD ciliği suçlayan bir karar tasarısı oy birliği ile kabul edildi. Her nedense birkaç tane olan MDD ci delege de karar tasarısına el kaldırdılar.

Seçimlere geçildiği sırada üç tane MDD ci delege ile üye bile olmıyan MDD cilerin provokasyonu başladı. Önce yirmi-otuz sayfalık teksir edilmiş bir yazı vererek okunmasını istediler. Başkanlık divanı konu hakkında açıklama istedi, bundan kaçınarak okunması hususunda ısrar ettiler. Daha sonra başka bir önerge vererek bazı arkadaşlarının üyeliğe alınması için kongre kararı alınmasını istediler Usul hakkında söz isteyip MDD propogandası yapmağa başladılar. Başkanın konuya gelinmesi hakkındaki ikazlarına aldırmadan, vakit doldurup seçimlerin yapılmasını önlemek gayreti ile bu konuşmayı uzatmağa çalıştılar. Başkan konuşmacının sözünü kesti, elinden mikrofon alındı. Kongrenin herşeye rağmen yapılacağını anlıyan MDD ciler bu sefer kavga çıkardılar. Havada sandalyalar uçtu, kavgada yaralananlar oldu. Nihayet istedikleri oldu, dışardan polis geldi, ortalık yatıştı. Bundan sonra seçimlere geçildi, yönetim kuruluna ve delegeliklere tamamen sosyalist devrimciler seçildiler.

Merkez ilçe kongresi, MDD cilerin çirkin yüzünün açığa çıkması için güzel bir vesile oldu. Üyeler onların nasıl iflah olmaz bir sosyalizm ve parti düşmanı olduğunu bizzat gördüler.

Parti düşmanıydılar, çünkü bütün gayretleri partinin kongrelerini sabote etmeğe yönelmişti. Disiplin' ve gayret isteyen Yönetim Kurulu üyeliklerini boşverip, parti politikasını tayin etmek üzere (!) illa da delegelikleri ele geçirmek istiyorlardı. Bu mümkün olmazsa kavga çıkarıp kongreyi yarım bıraktırmak.

Hem kavga çıkaranların parti üyesi oldukları sanılmasın. Partiye üye olmayı aklının köşesinden geçirmemiş birileri gelip doğru strateji (!) adına kongre basmağa kendinde hak görüyordu. Bu durumda örneğin MHP li komandolardan hiç farkları yoktu.

Tabii asıl suçlu olanlar ve sosyalist kavgaya ihanet içinde olanlar onları bu suçu işlemeğe teşvik edenlerdi. Üyelerin sabrından, iyi niyetinden istifade ederek ortalığı altüst eden üç-beş parti dışı MDD komandosunun kavgadan sonra marifet yapmışçasına «............ ağabeyimiz burada olsa da bizim kahramanlığımızı (!) görse idi» demeleri boşuna değildi. Elbet birgün bu yapılanların hesabı sorulacak ve suçlular gereken cezayı göreceklerdir.

Herşeye rağmen T.İ.P. İzmir Merkez İlçe Kongresi işçi sınıfı ve onun dostları için başarı ile sona ermiştir.

Yaşasın İşçi sınıfı, yoksul köylüler ve onların dostları,

Yaşasın yarının sosyalist Türkiyesi uğruna kavgamız,

Kahrolsun emperyalizm ve işbirlikçileri,

Kahrolsun işçi sınıfı ve sosyalizm düşmanları...

TİP İZMİR 7. OLAĞAN İLÇE KONGRESİ KARARI

Ülkemizde emperyalizm ile bütünleşerek katmerleşen sömürü düzeni, kaçınılmaz sonuna yaklaşmaktadır, Hırçınlaşan sömürücü sınıfların, işçi sınıfı, yoksul köylüler ve emekçi halk kitleleri üzerindeki faşist baskıyı emperyalizmin desteği ile arttırma hevesi, emekçi halk kitlelerinin devrimci çözüm yollarına yönelmesini hızlandırıyor.

Yolun burasında :

TİP İzmir Merkez İlçe 7 inci olağan kongresi :

1. Yurdun somut şartlarını bilimsel sosyalizmin ışığı altında değerlendirerek önümüzdeki devrim aşamasının Sosyalist Devrim aşaması olduğuna

2. Halk kitlelerinin bunalım ve devrimci eylemlerini işçi sınıfının öncülüğünde sosyalist mücadeleye yöneltmenin örgüt ve program birliği ile olabileceğine

3. Sosyalist mücadeleyi ancak; dayanağını, dolayısıyla gücünü işçi sınıfının öncülüğündeki halk kitlelerinden alan, işçi sınıfının devrimci örgütünün başarıya ulaştıra bileceğine

4. Partinin devrimci niteliğinin korunup geliştirilmesinin bir şartının da halk kitlelerinin işçi sınıfının devrimci örgütü çevresinde toplanması şartı olduğuna,

5. Örgütlenme ve eğitim çabalarının daha büyük bir hızla çabuklaştırılması gerekliliğine olan inancını ve bu husulardaki mücadele azmini ve

6. İşçi sınıfının devrimci örgütü öncülüğünde sosyalist mücadele yürütülürken, emperyalizme karşı, sosyalist olmayan güçlerle birlikte verilebilecek savaşta, işçi sınıfının örgütsel, politik ve ideolojik bağımsızlığına kasteden,

7. Açık veya gizli biçimde işçi sınıfı öncülüğünü reddeden, küçük burjuva kuyrukçuluğu sapmaları ile mücadeleye kararlılığını belirtir ve

TİP İzmir Merkez İlçe 7. Olağan kongresi :

Sosyalist mücadelenin işçi sınıfının devrimci örgütü öncülüğünde gelişmesi için,

Tarihimizde ilk defa sosyalizmi işçi sınıfı ve köylülüğün içine götüren TİP'e karşı sürdürülen sindirme ve saldırı hareketlerine karşı olduğu gibi her ne şekilde olursa olsun saptırma ve baltalama hareketlerine karşı da, kardeşlik ve dayanışma havası içinde, bütün sosyalistleri ve örgütlü mücadeleye çağırır.

YAŞASIN BAĞIMSIZ SOSYALİST TÜRKİYE İÇİN SAVAŞANLAR.

29/3/1970 İZMİR

HAREKETİMİZİN ACİL GÖREVLERİ

LENİN

çev. Nihat AKSEYMEN

LENİN YÜZ YAŞINDA

22 Nisan 1970'de Dünya işçilerinin büyük dostu ve önderi Vladimir İlyiç Ulyanov LENİN'in doğumunun 100. yılı bütün dünyada kutlanıyor.

Lenin, dünya işçilerinin olduğu kadar, Türkiye halkının da büyük dostu idi. Emperyalizme karşı verdiğimiz Kurtuluş Savaşımızda, halkımıza ilk dostluk ve yardım elini uzatan Lenin'dir. Türkiye halkı, doğumunun 100. yılında Lenin'i saygı ile anar.

Bu yazı, Lenin tarafından 1900 Kasımının ilk günlerinde yazılmış ve Aralık ayında ISKRA'nın ilk sayısında yayınlanmıştır.

Rus işçi sınıfı partisinin önündeki politik görevin, otokrasiyi yıkmak, siyasal özgürlüğü kazanmak olduğunu, *Rus Sosyal-Demokrasisi* defalarca açıklamıştı. Aynı şey onbeş yıl önce, Rus Sosyal-Demokrasisinin temsilcileri -Emeğin Kurtuluşu grubu üyeleri- tarafından ilân edilmişti. 1898 baharında Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'ni kuran Sosyal-Demokrat örgütlerin temsilcileri tarafından ikibuçuk yıl önce söylenmişti. Ancak bu defalarca tekrarlanmış bildirilere rağmen, Rusya'da Sosyal-Demokrasisinin politik görevleri sorunu bugün tekrar öne çıkmıştır. Hareketimizin pek çok temsilcisi, sorunun yukarıdaki gibi konmasının doğruluğu hakkında kuşku gösteriyor. Ekonomik mücadelenin *hayati öneme sahip olduğu* iddia ediliyor; proletaryanın politik görevleri arka plâna itiliyor, daraltılıyor ve sınırlandırılıyor ve hatta Rusya'da işçi sınıfının bağımsız partisini kurmaktan söz etmenin sadece başkasının sözlerinin tekrarı olduğu, işçilerin sadece ekonomik mücadele sürdürmeleri ve politik mücadeleyi liberallerle ittifak halinde aydınlara bırakmaları gerektiği bile söyleniyor. Yeni inancın (ünlü **Credo**) son işi, Rus proletaryasının rüştüne ermediğini bildirmeye ve Sosyal-Demokrat programı tümüyle redde kadar varıyor. **Rabochaya Mysl** (özellikle ayrı ekinde) *hemen hemen aynı tavrı* takınıyor. Rus Sosyal-Demokrasisi, kendini inkâra yaklaşan bir kuşku ve sallantı döneminden geçiyor. Öte yanda, işçi sınıfının hareketi sosyalizmden ayrı bırakılıyor, işçilerin ekonomik mücadeleyi sürdürmelerine yardım edilmiş, fakat onlara sosyalist hedefleri ve hareketin politik görevlerini bir bütün olarak anlatacak hiçbirşey yapılmamış oluyor. Öte yanda, sosyalizm emek hareketinden ayrı bırakılıyor; İşçiler kendilerini ekonomik mücadeleye mahkûm ettikleri için, Rus sosyalistleri tekrar hükümete karşı mücadelenin tamamen aydınlar tarafından yapılması gerektiğinden daha çok, daha çok söz etmeye başlıyorlar.

Bize göre, ortam bu acıklı duruma üç şey ile hazırlandı. Birincisi, Rus Sosyal-Demokratları önceki eylemlerinde kendilerini sadece propaganda çevresindeki hareketlerle sınırlamışlardı. Ajitasyonu kitleler açısından ele alınca, herzaman kendimizi öteki uca gitmekten alıkoyamıyorduk. İkincisi, eski eylemlerimizde, «politika» yı işçi sınıfı hareketinden soyutlayan ve yalnızca tedhişçi mücadeleye indirgeyen Narodnaya Volya taraftarlarına karşı varlığımız için mücadele etmek zorunda idik. Bu tür bir politikayı reddederken, Sosyal-Demokratlar politikayı tümüyle arka plâna itmek hatasına düştüler. Üçüncüsü, küçük yöresel işçi çevrelerinde soyutlanan çalışmalar sırasında, Sosyal-Demokratlar, tüm yöresel gurupları birleştirecek ve devrimci çalışmayı doğru çizgiler üzerinde örgütleyecek devrimci bir partinin gerekliliğine yeterli ilgiyi göstermemişlerdir. Soyutlanmış çalışmanın önde gelmesi, doğal olarak, ekonomik mücadelenin önde gelmesi ile bağlıdır.

Bütün bu koşullar hareketin sadece bir yanında yoğunlaşarak sonuçlanmıştır. «Ekonomist» eğilim (eğer ondan bir eğilim olarak söz edebilirsek), bu dar görüşlülüğü özel bir teori düzeyine yükseltmeye çalışmış ve «Bernsteincılık» ve «Marksizmin eleştirisi» modasını bu amaç için kullanmaya, eski burjuva fikirleri yeni bir başlık altında satmaya çalışmıştır. Bu teşebbüsler, Rus işçi sınıfı hareketi ile, politik özgürlük mücadelesinin öncüsü Rus Sosyal-Demokrasisi arasındaki bağı zayıflatma tehlikesi doğurmuştur. Hareketimizin en acil görevi bu bağı güçlendirmektir.

Sosyal-Demokrasi, işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin bir karışımıdır. Görevi işçi sınıfının hareketine her bir kademede pasifçe hizmet etmek değil, fakat hareketin çıkarlarını bir bütün olarak temsil etmek, bu hareketin nihai amacını ve politik görevini göstermek ve onun (hareketin -Ç.N.) politik ve ideolojik bağımsızlığını korumaktır. İşçi sınıfının hareketi Sosyal-Demokrasiden soyutlandığı zaman ufalır ve kaçınılmaz olarak burjuvalaşır. İşçi sınıfı yalnızca ekonomik mücadeleyi sürdürürken politik bağımsızlığını yitirir; başka partilerin kuyruğu durumuna girer ve yüce ilkeye ihanet eder : «Emekçi sınıfların kurtuluşu, emekçi sınıfların kendisi tarafından elde edilmelidir.» (Marx) Her ülkede işçi sınıfı hareketinin sosyalizmden ayrı olarak var olduğu, her birinin kendi yoluna gittiği bir dönem olmuştur; ve her ülkede bu soyutlanma hem sosyalizmi hem işçi sınıfının *hareketini* zayıflatmıştır. Bütün ülkelerde, ancak sosyalizm ve işçi sınıfı hareketinin kaynaşması, ikisi için de sağlam bir plâtform yaratmıştır. Fakat, sosyalizmin ve işçi sınıfı hareketinin bu bileşimi, tarihsel olarak her ülkede ayrı yollardan, zamanın ve mekânın egemen koşullarına uygun bir biçimde gelişmiştir. Rusya'da sosyalizm ile işçi sınıfı hareketini birleştirmenin gereği teorik olarak çok önceleri öne sürülmüştü, oysa ancak şimdi pratiğe indirgeniyor. Bu çok zorlu bir süreçtir ve bundan dolayı tereddütler ve kuşkuların (bu sürece -Ç.N) eşlik etmesinde şaşırtıcı birşey yoktur.

Geçmişten ne ders almalı?

Rus sosyalizminin tüm tarihi en acil görevin otokratik hükümete karşı ve politik öz-

gürlük elde etmek için mücadele olduğu duruma yol açmıştır. Söz gelişi sosyalist hareketimiz kendini otokrasiye karşı mücadelede yoğunlaştırdı. Öte yandan, tarih göstermiştir ki sosyalist düşüncenin emekçi sınıfların öncüsünden tecrit oluşu Rusya'da öteki ülkelerden daha fazladır ve böyle sürerse Rusya'daki devrimci hareket acz içine düşecektir. Rus Sosyal Demokrasinin yerine getirmek üzere gereksinme duyduğu Proletarya kitlelerini sosyalizm fikirleri ve politik bilinç ile donatmak ve kendiliğinden işçi sınıfı hareketine ayrılmaz bir şekilde bağlı devrimci bir parti örgütlemek görevi bu durumdan çıkar. Rus Sosyal Demokrasisi bu yönde çok şey yapmıştır, ancak yapılacak daha çok şeyler vardır. Hareketin gelişmesiyle, Sosyal Demokratlar için eylem alanı genişler; iş çok çeşitli olur; ve harekette sayıları artan eylemciler güçlerini günlük propoganda ve ajitasyon ihtiyaçlarının ön plana çıkardığı çeşitli özel görevlerde yoğunlaştırırlar.

Bu fenomen gayet tabii ve kaçınılmazdır, fakat, bizim, bu özel eylemlerin ve mücadele metodlarının kendi içlerinde amaç olmalarını ve hazırlık niteliğindeki çalışmanın ana ve tek eylem olarak addedilmesini önlemek meselesi ile özellikle ilgilenmemize sebep oluyor.

Ana ve temel görevimiz, işçi sınıfının politik gelişimini ve politik örgütlenmesini kolaylaştırmaktır. Bu görevi arka plâna itenler bu göreve bütün özel görevleri ve (ona) özgü mücadele metodlarını tabi kılmayı reddedenler yanlış bir yol tutuyorlar ve harekete ciddi bir zarar veriyorlardır. Ve arka plana itiş birinci olarak, devrimcilere, hükümete karşı mücadelede yalnızca işçi sınıfı hareketinden kopuk, tecrit edilmiş tedhisci çevrelerin güçlerini kullanma çağrısında bulunanlar tarafından yapılıyor. Arka plana ikinci olarak, örgütlenme, ajitasyon ve politik propogandanın kapsam ve alanını kısıtlayanlar; işçileri «politika»ya yalnız hayatlarında istisnai anlarda, yalnız bayram tatillerinde alıştırmanın uygun ve doğru olduğunu düşünenler; otokrasiden kısmi ödün istemeyi, otokrasiye karşı politik mücadeleye gayet istekli bir şekilde ikame edenler; ve bu kısmi imtiyaz isteklerinin, devrimci işçi sınıfı partisinin otokrasiye karşı sistematik, amansız mücadelesi statüsüne çıktığını da kanıtlamakta yeterli olamayanlarca itiliyor.

«Örgütlenin» Rabocheya Mysl her sayıda işçi sınıfına tekrarlayıp duruyor; Ve «ekonomist» eğilimin bütün taraftarlarında şiarı taklit ediyorlar. Biz, tabii, bu çağrıyı tamamen uygun buluyoruz, ancak şunu eklemeyi de unutmayacağız : Örgütlenin, fakat yalnız karşılıklı çıkar örgütlerinde, grev fonlarında ve işçi muhitlerinde değil, bir politik parti içinde de örgütlenin; otokratik hükümete ve tüm kapitalist topluma karşı azimli mücadele için örgütlenin. Böyle örgütlenme olmaksızın, proleterya asla sınıf-bilinçli mücadeleye erişemez; böyle bir örgütleme olmaksızın, işçi sınıfı hareketi zayıflığa mahkûm olur. Hiç bir şeyin değil fakat fonların ve işçi çevrelerinin, karşılıklı çıkar örgütlerinin yardımıyla işçi sınıfı, asla, büyük tarihi görevini-kendini ve Rus halkının tümünü politika ve ekonomik kölelikten kurtarmak-yerine getirmeğe muktedir olamayacaktır. Tarihte hiç bir sınıf kendi politik liderlerini, hareketi örgütlemeğe ve yönetmeğe muktedir ileri temsilcilerini yetiştirmeden iktidarı elde edememiştir. Ve Rus işçi sınıfı böyle erkek ve kadınlar yetiştirdiğini şimdiden göstermiştir. Son beş yada altı yıldır böylesine geniş bir şekilde gelişen mücadele, işçi sınıfının büyük devrimci potansiyelini açığa çıkarmıştır; en insafsız hükümet baskısının dahi, sosyalizm için, politik bilinç ve politik mücadele için çabalayan işçilerin sayısını azaltmadığını, fakat tam tersine çoğalttığını göstermiştir.

Yoldaşlarımızın 1898 de yaptıkları kongre, görevlerimizi doğru tanımladı ve yalnızca başka insanların sözlerini tekrar etmedi yalnızca «entellektüellerin» gayretini ifade etmedi... Parti programı, örgütlenme ve günün koşullarına göre taktikler önerme sorunlarını yerine koyarak, bu görevleri yerine getirmek üzere azimle işe başlamalıyız. Programımızın temel esasları hakkındaki görüşlerimizi zaten ileri sürdük; ve tabii bunların detaylarını geliştirmenin yeri burası değil; gelecek sayılardaki bir kaç seri makaleyi, karşı karşıya olduğumuz

Lenin, İskra'yı İnceliyor.

en acil problemlerden olan örgütlenme sorunlarına ayırmayı öneriyorum. Bu bakımdan Rus devrimci hareketindeki eski işçilerden oldukca geri kalmışız. Bu kusuru açıkca kabul etmeli ve çalışmamızda daha büyük gizlilikte yöntemler keşfetmek, polisin tuzaklarından kurtulmanın ve jandarmayı aldatmanın doğru yöntemleri, doğru çalışma yöntemlerini sistematik bir şekilde yaymak için bütün gücümüzü harcamalıyız. Boş akşamüstlerini değil hayatlarının tümünü devrime adayacak insanlar yetiştirmeliyiz; çalışmamızın değişik biçimlerinde tam anlamıyla bir iş bölümü başlatmamıza izin verecek büyüklükte bir örgüt kurmalıyız.

Son olarak, taktikler sorunu bakımından kendimizi şunlarla kısıtlayacağız : Sosyal Demokrasi, önceden düşünülüp kararlaştırılmış bir plana veya politik mücadele yöntemine göre eylemlerini kısıtlamaz, ellerini bağlamaz, partinin yönetimi altındaki güçlere uygun düşmesi ve belirli koşullarda olabilecek en iyi sonuçların elde edilebilmesini kolaylaştırması şartıyla bütün mücadele yöntemlerini tanır. Eğer güçlü şekilde örgütlenmiş bir pratimiz olursa, tek bir bölgedeki ayaklanma, başarılı bir devrime dönüşebilir. Aklımızda tutmalıyız ki hükümetle kısmi istekler için mücadele ve bazı imtiyazların kazanılması, düşmanla sadece, hafif çarpışmalar, ileri karakollar arasında döğüşmelerdir; halbuki kesin savaş daha gelecektir. Önümüzde, üzerimize gülle ve mermi yağdıran en iyi savaşçılarımızı yok eden düşman kalesi bütün gücüyle dikiliyor.

Bu kaleyi zaptetmeliyiz ve eğer, uyanan proleteryanın bütün güçlerini Rus devrimcilerin bütün güçleri ile Rusya'da tüm canlı ve namuslu olanları cezbedecek bir örgüt halinde birleştirirsek zaptedeceğiz de. Ancak o zaman Rus ihtilâlci işçisi Pyotr Alexeyevi'in kehaneti yerine gelmiş olacak : «Çalışan milyonların adeleli kolları halkmış olacaktır ve asker süngüsü ile nöbet beklenen despotizmin boyunduruğu atomlar halinde dağılacaktır»

LENİN: BURJUV[A] SOSY[ALİZM]

TANER TİMUR

Lenin Samara'da 1891 de ilk marksist gurubu örgütlediği günden 1917 Ekim ihtilaline, hatta 1924'de ölene kadar bütün ömrünü sınıf mücadelesine adadı. «Sınıf mücadelesi dışında sosyalizm boş bir kelime, çocuksu bir hayaldir». *Lenin'in bu sözleri, Rusya koşulları çerçevesinde* somutlaştırdığı sosyalist mücadelenin en kısa ifadesidir.

Gerçekten Lenin hayatının bütün safhalarında teoriyle pratiğin birleştiği bir sınıf mücadelesinin temsilcisidir. Althusser'in gösterdiği gibi görünüşte en soyut felsefi düzeydeki *polemiklerinde* dahi, onu, sınıf *mücadelesinin* tam içinde buluyoruz. (1)

Rusya'da 1905 burjuva devrimini takip eden yıllardayız. Çarlık polisinin işçi sınıfına karşı giriştiği tenkit hareketleri hızlanmıştır. Tam bu sıralarda Rus bolşeviklerinden bir gurup, Avusturyalı fizikci ve filozof Ernst Mach'ın temsil ettiği ampiriyokritisizm akımının etki alanına girerler. Bu felsefe aslında idealist bir temele dayanmakta ve *Otzovist'ler adını alan* bolşevik *gurubunun* diyalektik materyalizm ile ilgili kuşkularına cevap vermektedir. Oysa Lenin'e göre, *her idealist felsefe son tahlilde* egemen sınıflarla şu veya bu şekilde bir iş birliğini yansıtır. Lenin cevap verir: Materyalizm ve Ampiriyokritisizm (1909). Bu cevabıyla, Lenin felsefe düzeyinde idealizm-materyalizm şeklinde ortaya çıkan sınıf mücadelesini sürdürmektedir. Burada marksist felsefeye uygun bir şekilde, felsefenin yeni bir biçimde, sınıf mücadelesine uygulanışına tanık oluyoruz. (2).

Leninist mücadelenin pratik ve teorik temelleri nelerdir? Bu mücadelenin bilimsel sosyalizm açısından anlamı nedir? Ve bu mücadele ile ilgili bizzat Lenin'in bilimsel düzeydeki gözlemleri neler olmuştur? Bu yazı çerçevesinde çok genel bir planda bu soruları aydınlatmağa çalışacağım.

1898 yılında (Rus Sosyal Demokratik İşçi Partisinin kurulduğu tarihte) Lenin'i bir eser üzerinde çalışırken görüyoruz: Rusya-da Kapitalizmin Gelişmesi. Bu tarihlerde Rus aydınları arasında popülizm cereyanı yaygındır. Rusya'da kapitalist gelişmenin «sun'i» ve yetersiz olduğunu ileri süren popülistler, başlıca devrimci gücü aydınların yönetimindeki köylüler olarak görmektedir*ler. Lenin, «Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi»* adlı eserinde hem popülistlere karşı ilk eseriyle («Halkın Dostları» Gerçekte Nedirler?, 1894) başlattığı polemiği devam ettirir, hem de Çarlık Rusyası üretim ilişkilerini eyleme ışık tutacak biçimde inceler. Lenin Rusyada iç pazarın teşekkülü açısından kapitalizmin gelişmesini incelemek suretiyle şu hususları tesbit etmiştir:

1 — Tarımda ataerkil üretim ilişkileri *hızla çözülmekte, tarımsal ürünler artan* bir şekilde ticâri bir nitelik kazanmakta, iç göçler artmakta ve emek-sermaye çelişkisi tarımda da yaygın bir hale gelmektedir.

2 — *Sanayide ise kapitalist gelişim*, küçük emtia üretimi-manüfaktür - büyük makina sanayii sürecini izlemektedir Bu konuda *Lenin, özellikle «kapitalizmin son sözü» di*ye isimlendirdiği büyük sanayinin gelişimi üzerinde durmaktadır. Aslında gerçek anlamıyla ulusal pazarı oluşturan ve tarımdaki feodal kalıntıları tasfiye eden sanayi, büyük makina sanayiidir. Eylem açısından Lenin'in ortaya koyduğu en önemli husus şudur: Rusyadaki kapitalist gelişim, yaklaşık olarak kadınlar ve çocuklar hariç yedi buçuk milyonluk bir işçi sınıfı ortaya çıkarmıştır. Ancak bu yedi buçuk milyonluk işçi kitlesinin sa*dece bir-bir buçuk milyonluk kısmı büyük* sanayi işçisidir. İşte, popülistlerin «önemsiz» bularak küçümsedikleri, oysa gerçekte «bütün sömürülenlerin ve emekçilerin kelimenin hakiki anlamıyla öncüsü olan proletarya» budur. (3) Fakat Rusya'da burjuva devrimi tamamlanmamıştır ve sosyalist devrim gündemde değildir. Bu bakımdan Lenin'e göre bir yandan proletaryayı Sosyal Demokrat İşçi Partisi içinde örgütlerken, diğer yandan da tarımdaki sınıf mücadelesinin somut şekillerini ortaya koymak ve işçi-köylü ittifakını gerçekleştirmek gerekir. «Rusya'da kapitalizmin tarihi olarak ilerici rolü iki kısa tez halinde özetlenebilir : Toplumsal emeğin üretici gücünü artırmak ve onu kollektif kılmak. Fakat bu iki husus milli ekonominin türlü branşlarında çok çeşitli biçimlerde ortaya çıkmaktadır» (4).

İKİ ÇEŞİT SINIF MÜCADELESİ

Tarımda üretim ilişkileri ve sınıf çelişkileri nasıl ortaya çıkmaktadır? Lenin bu soruya şu cevabı veriyor: «Bugünkü Rus köyünde iki çeşit sınıf çelişkisi vardır: birincisi, tarım işçileriyle patronlar arasında; ikincisi ise, büyük toprak sahiplerinin bütününün teşkil ettiği sınıfla köylülerin bütünü arasında. Bu çelişkilerden birin*cisi gelişir ve büyürken*, ikincisi gitgide önemini kaybetmektedir» (5) (Le Parti Ouvrier et la Paysennerie, 1901, s.61)

Tarımdaki emek-sermaye çelişkisi özü itibariyle sanayideki çelişki ile ayni niteliktedir. Bu bakımdan Rusya'da iki çeşit üretim ilişkisi, iki çeşit sınıf mücadelesine yol açmaktadır. «Proletarya kapitalist üretim ilişkilerinin bulunduğu her yerde burjuvazi ile savaşıyor .... Köylüler ise küçük toprak sa*hibi küçük-burjuva zümresi olarak bütün* feodal kalıntılara ve büyük toprak sahiplerine karşı mücadele ediyorlar. Yalnız bütün dünyada olup biten devrimlerin tarihi ve iktisat konularında hiç bir şey bilmeyenler bu iki çeşit toplumsal mücadeleyi farketmezler» (Socialism Petit Bourgeois-Socialisme Proletarien, 1095, s.263) İşte Lenin'in temel taktiği bu iki çeşit toplumsal mücadelede ilerici sınıfları önce feodal toprak sahiplerine, sonra da burjuvaziye karşı bir ittifak tabanına oturtmak olmuştur.

Köylülerin büyük toprak sahiplerine karşı mücadelesi demokratik bir mücadeledir. Proletaryanın patronlara karşı mücadelesi ise sosyalist bir mücadeledir. Lenin bu durumu şu sözlerle ifade ediyor: «Toprak ve hürriyet için mücadele demokratik bir mücadeledir. Sermayenin *egemenliğini* yıkmak için mücadele ise sosyalist bir mücadeledir» (Le Proletériat et la Paysannerie, 1905, s.

A DEMOKRATİK DEVRİM

ALİST DEVRİM

269). Lenin bir proleter devrimcisi olarak bütün eylemini sosyalist mücadele için işçi sınıfını örgütlemeğe yöneltmiştir. Bu konuda en önemli mücadeleyi 1903 yılında toplanan Rus Sosyal Demokrat İşçi *Partisinin* *ikinci* kongresinde veriyor. Bu kongrede, sonradan «menşevikler» adını alan bir gurup, marksist bir partiye uygun düşmeyecek bir örgütlenme biçimini savunmaktadır. Sözcülüğünü Martov'un yaptığı bu guruba göre, partinin üyesi olabilmek için programı kabul etmek ve aidat ödemek yeterli sayılmalıydı. Lenin «Büyük senyör anarşizmi» «aydın bireyciliği» «kuyrukculuk» v.b. gibi sıfatlarla nitelediği bu tutuma karşı çıkmış ve üyeleri, partinin bir hücre örgütünde milite etmek zorunluluğunu kabul ettirmiştir. Bilindiği gibi *bu mücadelenin ürünü «Bir Adım İleri, İki* Adım Geri» (1904) isimli eseridir.

— DEVRİM AŞAMASI —

Sınıf mücadelesi bir iktidar mücadelesidir. İktidara sahip olan sınıf, mücadelenin hangi devrim aşamasında bulunduğunu da belirler. Rusya'da Nisan 1917 devrimine kadar siyasi iktidara sahip olan sınıf feodal toprak sahipledirir: o halde devrim aşaması'da burjuva demokratik devrimdir. Avrupa Rusyasında, başta Romanof hanedanı olmak üzere otuzbin asil aile, on milyon ailenin toprağına eşit genişlikte toprağa sahipti. (Que se passe-t-il Dans la Campagne?, 1910.s.353) İşçi -köylü ittifakının *burjuva demokratik devrim aşamasında mü*cadele ettiği gerici sınıf işte bu feodal toprak sahipleridir. Bu yüzden Lenin'de Çarlık otokrasisi terimi ile «memurlar» teriminin çoğu zaman eş anlamda kullanıldığını görüyoruz. «Rusya bir avuç asil ve zengin memur tarafından yönetilmektedir... Bu memurlar dilsiz halkın üstünde karanlık bir *orman gibi yükseliyorlar... Çarlık otokrasisi,* memurların otokrasisidir; halkın memurlara, özellikle polise, köle gibi bağlı oluşudur. Çarlık otokrasisi polis otokrasisidir» «Aux Paysans Pauvres. 1904,s.118) Bu bakımdan «burjuva demokratik devrimin muhtevası kısaca cumhuriyet kelimesiyle ifade edilebilir.» (La Dictature du Prolétériat et la Paysannerie, 1905.s.198)

BURJUVA DEVRİMİ - PROLETARYA ÖNCÜLÜĞÜ

Devrim aşaması burjuva demokratik devrimdir; fakat, devrime öncülük edecek sınıf hangisidir? Bu soruya Lenin'in teorik ve pratik plândaki cevabı 1905 burjuva devrimi sırasında ortaya çıkıyor.

*1905 Ocak ayında Petersburg'un Pouti*lov fabrikalarında patlak veren grevler Rusya'da birinci burjuva devriminin başlangıcını teşkil ederler. Bu kendiliğinden gelişim, Rus sosyalistlerini taktik plânda böler.

Başlıca üç görüş vardır :

1 — Menşeviklere göre bu bir burjuva devrimidir ve burjuvazi tarafından yönetilmelidir. *Proletarya, devrimin tamamlanmasını* beklemeli ve daha sonra mücadeleye geçmelidir.

2 — Trotsky'e göre devrimi proleterya başlatmıştır. Bu bakımdan devrimin burjuva aşamasında kalınmamalı, «sürekli devrim» fikrine uygun bir şekilde sosyalist devrime dönüştürülmelidir.

3 — Lenin'e göre ise, devrimi proletarya başlatmakla beraber, muhtevası burjuvadır. Batı Avrupadakilerin tersine, Rusyada *burjuva devrimi ancak köylü kütlelerinin* proletaryayı desteklemesi sayesinde tamamlanacaktır. «Tutarsız burjuvazinin pasifliğine veya direnmesine rağmen devrimi sonuna kadar götürünüz» Lenin'in tezi budur. (Deux Tactiques. 1905, s.246)

Proletarya bir burjuva devrimine nasıl öncülük yapabilir? Gerçekten Lenin de, kendi kendine bu soruyu sormaktadır: «Proletarya yönetici olarak ve bağımsız bir şekilde burjuva devrimini tamamlayabilir mi? Burjuva devrimi fikri, onu sadece burjuvazinin yapabileceği anlamına gelmezmi?» Lenin cevabı şöyle veriyor: «Neden bu mümkündür; çünkü, proletarya ve köylüler, feodal kalıntılardan, burjuvaziden daha fazla muztarip olurlar ve hürriyetlerine kavuşmak ve feodal senyörlerin boyunduruğunu kırmak için daha büyük bir ihtiyaç hissederler. Oysa devrimin tam başarıya ulaşması burjuvazi için bir *tehdit* teşkil *eder. Bu durumda* proletarya kazandığı hürriyeti burjuvaziye karşı kullanabilir... Burjuvazinin devrimi yarı yolda durdurma eğilimi buradan doğar.» (La Question Agraire, 1907, s.333)

1905 de kazanıldığı sanılan demokratik hak ve hürriyetler (Duma'nın teşkili, genel oy, kamu *hürriyetleri*, v.s.) *1907 da* başlıyan Çarlık polisinin tenkil hareketleri ile son bulur. Sosyal-Demokrat liderlerden bir kısmı (Lenin dahil) yurt dışına kaçarlar, diğer bir kısmı ise hapse ya da sürgüne gönderilirler. Siyasi plânda bir «durgunluk» devri başlamıştır. İktisâdi plânda ise kapitalist üretim ilişkileri gelişmektedir. Lenin «Büyük devrim tecrübesini kritik bir gözle tetkik edebilmek için kitle hareketlerindeki geçici durgunluk döneminden yararlanmalıyız» diyerek sosyal demokrasinin tarım programına eğilir (Programme Agraire de la Social-Démocratie, 1905-1907)

Batı kapitalizminin gelişme sürecinde tarımdaki feodal ilişkiler iki biçimde çözülmüştür. Bunlardan birincisi Prusya'da olduğu gibi *feodal senyörlerin (junkers) giderek kapi*talistleşmesi ve kapitalist çiftçi haline dönüşmesidir. Feodal ilişkilerin senyörler - lehine çözülmesi demek olan bu yol ancak «proletarya ve köylü kitlesine karşı devamlı ve sistematik bir kuvvet» kullanma yoluyla gerçekleşebilir. Bu kuvveti kullanan da devlet aygıtına sahip olan feodal senyörlerdir. Amerikada örneği görülen *ikinci* yol *ise yine* eski toprak sisteminin kuvvet yoluyla çözülmesi şeklinde olmuştur. Ancak burada, «zorunlu ve kaçınılmaz olan çözülme feodal senyörler çetesinin değil, köylü yığınlarının

→

Lenin: Burjuva Demokratik

yararına olabilir. Kapitalizmin gelişmesinin temelini, feodal toprağa sahip olmayan hür çiftçiler yığını teşkil eder..... Bu yolda kapitalizm, iç pazarın hızla gelişmesi, hayat seviyesinin yükselmesi ve bütün nüfusun kültürü enerjisi ve ilerlemesi sayesinde çok daha hızlı, çok daha yeni ve çok daha hür bir şekilde gelişir» (Program Agraire, 1905-1907 s.338)

Rusya'da Lenin'in kısaca «Prusya yolu» ve «Amerika yolu» olarak isimlendirdiği bu farklı iki gelişme sürecinden hangisi ilericidir? Çarlık bürokrasisi (özellikle feodal senyörlerin temsilcisi Stolipin) Prusya yolunu desteklemektedir. Lenin'in ve Sosyal-Demokrasinin tercihi ise, kapitalizmi çok daha hızlı geliştiren ikinci yoldur Lenin şunları söylüyor: «Görevimiz şudur: bir yandan sosyalist devrim için proletaryayı birleştirirken, diğer yandan da eski rejime karşı her mücadeleyi bütün gücümüzle desteklemek ve gelişme halindeki burjuva toplumunda proletarya için mümkün olan en iyi koşulları savunmak. Bu da zorunlu olarak gösteriyor ki Rus Sosyal-Demokrasisinin burjuva devriminde programı ancak toprağın millileştirilmesi olabilir» (Aynı yazı s.341)

Bilindiği gibi küçük tarım işletmelerini esas alan ve feodal senyörlere karşı çıkan popülistlerin tarım programı da-ki onlar için âzâmi programdır-aynı yöndedir. Bu yüzden Lenin yer yer popülizmin devrimci muhtevasına dikkati çekiştir. «Sosyal Demokratlar defalarca bütün popülizmi reddetmediklerini tekrarladılar. Onun devrimci ve demokratik unsurlarını ortaya çıkarıp, benimsiyorlar» (Le Rrogramme Agraire de la Social-Démocratie Russe, 1902)

Özetleyelim: Rusya'da birinci burjuva devrimi sonuca ulaşmamakla beraber sosyaldemokratlara değerli bir deney kazandırmıştır. Artık şu konularda kuşku yoktur:

— Rusya'nın içinde bulunduğu devrim aşaması burjuva demokratik devrim aşamasıdır.

— Devrime öncülük yapacak sınıf, orta ve yoksul köylüler tarafından desteklencek olan proletaryadır.

— Rus Sosyal-Demokrat partisi saf bir proletarya partisidir, amacı ve mücadelesi sosyalist devrim içindir. «Sosyal-Demokrasi, evrensel sosyalist amaçlar güder; bir uluslararası proletarya partisi olarak hiç bir devirde, hiç bir burjuva devrimi ile özdeşleşemez ve kaderini şu veya bu burjuva devriminin sonucuna bağlayamaz. Bu sonuç ne olursa olsun emekçi kitleleri büyük sosyalist amaca yönelten saf bir proletarya partisi olarak kalmalıyız (Programme Agraire de la Social-Démocratie-1907) Buna karşılık demokratik mücadele yapan köylüler, «bağımsız köylü komiteleri» şeklinde örgütlenmelidir.

İKİNCİ BURJUVA DEVRİMİ

1907 senesinde Çarlık polisinin girişliği kitle halindeki tevkif ve sürgünlerden yurt dışına kaçarak kurtulan Lenin, devrimci mücadelesini yurt dışında devam ettirmektedir. Bu dönemin önemli olayları şunlardır:

1909: Lenin özellikle fizik ve matematikteki yeni buluşların etkisi ile ampiriyokritisizmi benimseyen bir takım bolşevik aydınlara (Bozarov, Bogdanov, Lounatcharsky, v.b.) cevap verecek, müsbet ilimlerdeki gelişmelerin felsefî materyalizmi çürütemeyeceğini ortaya koyuyor.

1912: Prag konferansıda Menşevikler partiden çıkarılıyorlar ve Bolşevikler bağımsız bir parti haline geliyorlar. Petersburg'da bolşeviklerin meşru organı olan Pravda yayın hayatına başlıyor .

1914: Lenin, Kautsky ve Hilferding'in etkisi ile İkinci Enternasyonalin oportünizme kayışına karşı mücadele ediyor. «vatanın savunulması» şiarı ile emperyalistler arası soyguncu savaşı destekleyen oportünistlerle polemik yaparak savaşa karşı çıkıyor..

1917 Mart ayında patlak veren ikinci burjuva devrimi Rusya'yı yeniden devrimci çalkantılar içine sokmuştur. Daha önce de söylediğimiz gibi her devrimi niteleyen unsur iktidarın hangi sınıfın eline geçtiğidir. Nisan 1917 de Rusya'da ortaya çıkan husus, son derece değişiktir. Petrograd İşçi ve Asker Milletvekilleri Sovyeti, bir anlaşma ile iktidarı burjuvaziye bırakmıştır. Lenin şunları söylüyor: (Bizim devrimimizin başlıca özelliği büyük bir dikkatle üzerinde düşünüp taşınmayı gerektiren özelliği, devrimin zaferinin hemen ertesi günü teessüs eden iktidarın ikiliğidir. İkili oluşudur... Bu iktidar ikiliğinin sosyal kökeni ve sınıfsal anlamı şudur ki; Mart 1917 Rus devrimi, yalnız bütün Çarlık monarşisini ve bütün iktidarı burjuvaziye teslim etmekte kalmamış; devrim, proletaryanın ve köylülüğün devrimci demokratik iktidarına çok yaklaşmıştır» (6). «Şubat-Mart 1917 devriminden önce devlet iktidarı, Rusya'da, eski bir sınıfa, başında Nikola Romanof'un bulunduğu feodal toprak soylularına aitti.

Bu devrimden sonra, başka bir sınıfa, yeni bir sınıfa, burjuvaziye ait bulunuyor.

İktidarın bir sınıftan ötekine geçişi kelimenin salt bilimsel anlamıyla olduğu kadar, politik ve pratik anlamıyla da bir devrimin birinci, başlıca ve esas belirtisidir.

Devrim Sosyalist Devrim

Burjuva devrimi, ya da burjuva demokratik devrim, Rusya'da bu ölçüde, bu bakımdan tamamlanmıştır» (7).

Burjuva devrimi tamamlanmıştır ve sosyalist devrim gündemdedir. Lenin Rusya'da devrimin ikili aşamasını şöyle belirtiyor: «Önce bütün köylülerle monarşiye ve feodal toprak sahiplerine karşıdır (ve bu bakımdan *devrim burjuva demokratik niteliktedir*): sonra yoksul köylüler, yarı proleterler ve bütün sömürülenlerle kapitalizme (zengin köyler kulaklar ve spekülâtörler de dahil olmak üzere) karşıdır ve bu açıdan devrim sosyalist bir devrimdir» (La Révolution Prolétarienne et le Renégat Kautsky, s.502).

LENİNİZM VE BİLİMSEL SOSYALİZM

Şimdiye kadar Lenin'in Çarlık Rusyası koşulları içinde yürttüğü sınıf mücadelesini, bunun üretim ilişkilerinin niteliğine göre aldığı şekli ve taktik ittifaklarını açıklamağa çalıştım. Özellikle şunu belirttim: Ataerkil, feodal ve kapitalist üretim ilişkilerinin girift bir şekilde yer aldığı Rusya'da, Leninist taktiğin temeli işçi-köylü ittifakı olmuştur. Ancak bu ittifak iki ayrı hedef uğruna mücadele eden iki ayrı sınıfın ittifakıdır. «Köylü hareketini sonuna kadar destekliyoruz: fakat hatırlatmak zorundayız ki bu, sosyalist devrimi gerçekleştirecek sınıftan farklı bir sınıfın hareketidir» (La Révision du Programme Agraire, 1906) *Devrim* aşamasını ise iktidarın sınıfsal niteliği tayin eder. Bu husus bilimsel sosyalizmin bir öğretisidir; yoksa bir şiar meselesi değildir. Şiarlar sınıf mücadelesi içinde günün somut koşullarını ve sınıf psikolojisini dikkate alan yoğun formüllerdir. Lenin «Bir ajitatörün, «kahrolsun çar!» sloganını açık yüreklilikle köye götürüşünden... ve orada temiz bir dayak yiyişinden» alayla bahseder (8).

Lenin'in bilimsel sosyalizme en büyük katkısı ne olmuştur? Bu soruya, konumuz açısından, bir marksist parti teorisi geliştirmesidir, diye cevap verebiliriz. Ancak bu alanda sık sık düşülen hata, Leninist parti teorisini sadece «Ne Yapmalı?» (1902) isimli esere hasretmek olmuştur. Bilindiği gibi Lenin bu eserinde, sanki kapitalizm iç çelişkilerinin diyalektiği ile kendiliğinden sosyalizmi doğuracakmış gibi (ekonomizm) düşünen sosyalistlere karşı işçi sınıfına bilincin sınıf kökenleri farklı aydınlar tarafından «dışardan» getirileceğini savunmuştur. Ancak bu Leninist parti teorisinin sadece bir yönüdür. Lenin yani zamanda kitle çizgisini inceleyen, «kitlelerin tarihi teşebbüsüne» *son derece önem veren bir proleter devrimcisidir*. Gerek 1905 gerekse 1917 burjuva devrimlerinde kitlelerin «kendiliğinden» hareketleri üzerinde sık sık durmuştur. «Demokrasiyi memurların yukarıdan nezareti olmadan, kitlelerin teşebbüsüne baş vurarak ve devletin bütün faaliyetlerine fiilen katılmalarını sağlayarak temelden başlamak suretiyle kurmak gerekir.» (Le Congrès des Députés Paysans, 1917, s.381) Lenin'in demokrasi anlayışı budur.

Lenin marksist öğretiyi Rusya koşullarında somutlaştırmıştır. Sık sık tekrarladığı gibi «Soyut gerçek yoktur. Gerçek daima somuttur. (Dex Tactiques, s. 285). Fakat kendi tecrübesinin hiç bir zaman her yönüyle bilimsel evrenselliğe sahip olduğu iddiasında bulunmamıştır. Sadece bütün taktiğinin temelini teşkil eden işçi-köylü ittifakı için şunları söylemiştir: «İşçi ve köylülerin ittifakı gerçekleşmesi çok güç, fakat kapitalistler karşısında yenilmesi imkânsız tek ittifaktır. Eğer burada ilimden bahsetmek mümkünse *bu bir ilimdir.»* (*Deux Annés de Pouvoirs* des Soviets, 1919, s.609). Ayrıca Lenin Kapitalizmden sosyalizme geçiş konusunda evrensel bir teori olmadığını şu sözlerle ifade etmiştir. «Biz Marks'ın ya da marksistlerin sosyalizm yolunu bütün yönleriyle tanıdığını savunmuyoruz. Bu saçmadır. Biz bu yolun yönünü tanıyoruz. Hangi sosyal güçlerin oraya götürdüğünü biliyoruz. Ama, somut olarak, pratik olarak ne olduğunu işe koyuldukları zaman milyonlarca insanın tecrübesi gösterecektir» (9). Kitlelerin tarihi teşebbüsü ile marksizmin temel ilkelerini, tarihi zorunluluk ile öznelliği bağdaştıran bu görüş, bilimsel sosyalizm ile dogmatik sosyalizm arasındaki farkı da ortaya koymakta ve bireysel hürriyete geniş bir yer tanımaktadır.

Son olarak şunları söylemek isterim: Lenin Kautsky'den çok şey öğrenmişti. Onun Marks'ı ezbere bildiğinden söz ederdi. Fakat daha sonra ona karşı yönelttiği mücadeleyi herkes bilmektedir. Bunun gibi nasıl Marks'ı ezbere bilmek herzaman marksist olmak değilse, Lenin'i ezbere bilmek ve tekrarlamak *da Leninist olmak değildir*. Bu gibi ezbercilere Lenin şu tavsiyede bulunuyor: «Devrimcilerin işleyebilecekleri en büyük hata geriye, geçmiş devrimlere bakmaktır. Oysa hayat olayların genel zincirine sokulmaları gereken sayısız yeni unsur getiriyor» (La Conférence de Petrograd, 1917, s.317).

1 — L. Althusser, Lénine et la Philosophie, Paris 1969.

2 — aynı eser, s.57.

3 — Lenin, Le développement du Capitalisme en Russie, s.669

4 — aynı eser, s682.

5 — Takibeden ve yazıda belirtilen atıflar Lenin'in işçi-köylü ittifakı *ile ilgili bütün yazılarını toplayan* şu kitaba yapılmıştır: L'Alliance de la Classe Ouvrière et la Paysannerie

6 — Lenin, Nisan Tezleri, çev. M. Ardos, Ankara, 1969, s.39.

7 — aynı eser, s.20.

8 — aynı eser, s.46.

9 — aynı eser, s. 137.

EKİM YAYINLARI tarafından yakında basılacak olan **LENİN-STALİN : BÜROKRASİ** adlı çalışmamın bazı bölümlerini bu makalede kullanmama izin verdiği için, yayınevine teşekkür ederim.

KURTHAN FİŞEK

LENİN ve BÜROKRASİ

> Mutlakçı ve yarı-Asyatik Rusya'dan, kültürlü, özgür ve uygar İngiltere'ye kadar, her yerde, bu kurumu (bürokrasi-ç.), burjuva toplumların vazgeçilmez bir organı olarak görüyoruz.
>
> LENİN, 1903

Marksist-leninist devlet teorisinin ayrılmaz parçası ve bir bakıma da temel taşı olan «bürokrasi» kavramı, aynı zamanda, öğretinin en talihsiz kavramlarından biridir. Şöyle ki, bürokrasi kavramı, Kautsky, Trotsky ve Kardelj (1) gibi yazarların elinde, kesinlikten belirsizliğe, berraklıktan bulanıklığa uzanan bir muhteva değişikliği geçirmiş ve, günümüzde, devlet teorisinin değil, sınıf teorisinin bir parçası olarak anılır duruma gelmiştir. Örnekse, «bürokrasiye son vermek»ten söz edildiği zaman, Kautsky'nin «memursuz nasıl yaparız?» şeklindeki sızlanmalarla öne atılması; yine örnekse, sürgün yıllarında her ağzını açışta «stalinci bürokrasi» ye saldıran Trotsky'nin, bürokrasiyi **bürokratlardan oluşan bir tabaka** ve «stalinci bürokrasi» yi de Stalin'in etrafında toplanmış bulunan Parti ve devlet görevlileri olarak görmesi vb., Marx, Engels ve Lenin'in Kardelj tarafından açık açık tahrif edilmesinde en aşırı ifâdesini bulan bir sapmanın ilk habercileri, ilk belirtileridir. Oysa, bilinmesi gereken temel nokta, bürokrasinin, «bürokratlardan oluşan bir tabaka» anlamına gelmediği, **burjuva toplumlara özgü bir yönetim şekli, bir yönetim ilişkisi** olduğu, dolayısıyla, bürokrasi sorununun, marksist-leninist sınıf teorisinin değil, devlet teorisinin bir parçasını teşkil ettiğidir.

Lenin, bir yandan marksist devlet teorisini en gelişkin ve özlü biçimine kavuştururken,, öte yandan da, Kautsky'nin şahsında, «bürokrasiyi marksist sınıf teorisinin bir parçası olarak görme» sapmasına karşı en amansız ideolojik mücadeleyi vermiştir. Bu nedenle, marksist-leninist devlet teorisinin derinliğine anlaşılması, herşeyden önce, bürokrasi kavramının marksist teorideki yerinin tesbiti ve Lenin'in bu noktadaki katkılarının kavranması ön şartına bağlanmaktadır.

1 BÜROKRASİ KAVRAMI

Latince **burra** (masa kaplamak için kullanılan kalın, koyu renkli ve yünlü kumaş) ve Yunanca **kratos** (egemenlik, hükümranlık) kelimelerinden türetilen «bürokrasi» deyimi, ilk kez 1745 yılında, fizyokrat iktisatçı Vincent de Gournay tarafından, «**devlet yönetiminde büroların hükümranlığı**» olgusunu kavramlaştırmak için kullanılmıştır. Büroların egemenliği bürolarda çalışan kişilerin (bürokratların) egemenliği olarak cisimleştiği için, bürokrasiyi, kısaca, **bürokratların yönetimi** olarak tanımlayabiliriz. Ne var ki, devletin sınıf muhtevasını hesaba katmayan bu tanım, büyük ölçüde eksik kalmakta ve ancak **Marx, Engels, Lenin**'in bürokrasi konusuna değindikleri klasik metinlerde bilimsel bir öze, nesnel bir kesinliğe kavuşmaktadır.

Lenin'e göre, bürokrat, **kitlelerden kopmuş ve kitlelerin üstünde yer alan imtiyazlı kişidir;** Marx ve Engels'e göre, bürokratların sayısız özellikleri arasında en önemlileri, (a) seçimlik, sorumlu ve azledilebilir olmayışları, (b) yüksek ücret, arpalık, ek görev gibi uygulamalarda cisimleşen büyük nakdi imtiyazlara sahip bulunuşları, (c) üretici iş tutmayıp kamu vergileriyle beslenmeleri sonucu, «toplum gövdesi üzerinde yer eden asalak bir ur» oluşları, (d) kitlesel eleştiri ve denetimin dışında kalarak **daimi** bir nitelik taşımalarıdır; Marx, yönetimi, «devletin örgütleyici faaliyetlerinin tümü» olarak tanımlamaktadır; Engels'e göre, devlet, «toplumun içinden çıkıp toplumun üstünde yer alan ve giderek toplumdan bağımsızlaşan bir güç, bir sınıfın diğer bir sınıf üzerindeki baskı aracı» dır. Sıralanan bu unsurlardan şöyle bir «bürokrasi» tanımı ortaya çıkmaktadır : **devletin örgütleyici faaliyetlerinin, egemen sınıflar adına, kitlelere karşı bağımsız ve sorumsuz olan** (yani göreve seçimle getirilmeyen ve yetersiz görüldüğünde azledilemeyen), **yüksek ve sabit ödeme gören, toplumun içinden çıkıp münhasıran yönetmek için imtiyazlı bir grup olarak toplumun üstünde yer alan bir «daimi memurlar ordusu» eliyle yürütülmesidir.**

2 BÜROKRASİNİN DOĞUŞ VE GELİŞMESİ

Marksist teoriye göre, bürokrasi, feodalitenin çözülüş çağında tarih sahnesine çıkmış ve gelişmekte olan bir orta-sınıf (burjuva) toplumun emrinde, burjuvalaşmayı kısıtlayan feodallik hakları, mahalli imtiyazlar, lonca tekelciliği gibi orta-çağ safralarına (feodal kalıntılara) **karşı verilen mücadelenin en güçlü silâhı** olmuştur (2). Feodalitenin çözülüşü, yani kendine yeterli mahalli pazarların giderek ulusal pazarlara kenetlenmesi, feodalitenin devlet çatısını teşkil eden monarşinin yetersiz kalmasına yol açmış ve burjuvazinin, kitleleri tek merkezden ve **sürekli olarak** kontrol ederken, aynı zamanda, burjuvalaşmayı engelleyen feodal kalıntılara karşı tek merkezden ve **sistemli** bir mücadele yürütmesini mümkün kılacak, her yerde hâzır ve nâzır merkezi iktidar organlarına ihtiyaç duyurmuştu. Burjuva devrimlerinin ilk aşamada gerçekleştirdikleri yaygın küçük özel mülkiyet, alabildiğine güçlü ve hacımlı bir bürokrasi için en uygun temeli teşkil etmiştir.

Burjuvalaşmayı kısıtlayan feodal kalıntıların büyük ölçüde tasfiyesine, burjuva toplumun giderek olgunlaşmasına, mülkiyete yönelen saldırıların artmasına, burjuvaziyle proletarya arasındaki çatışmanın ikinin varlık şartlarını tehdit edecek şekilde keskinleşmesine vb. bağlı olarak, bürokrasi, «**..gelişen orta-sınıf toplumun feodaliteden kurtuluşunun bir aracı..**» (3) olmaktan çıkmış, yeni görevler edinmiş ve, Marx'a göre, «.. **emeğin sermaye tarafından köleleştirilmesinin bir aracı..**» (4) durumuna gelmiştir.

Marx'a göre, sınıf mücadelesinde ileri bir aşamayı işaretleyen her devrimden sonra, devletin kitleler karşısındaki bağımsızlığı daha da artmakta ve aygıtın «baskıcı» niteliği daha berrak bir şekilde su yüzüne çıkmaktadır. Bu genel çerçeve içinde ele alındığında, bürokrasi, devletin toplumdan doğup toplumun üstünde yer alması ve giderek ondan bağımsızlaşması

sürecinin zirve noktası, bir başka deyişle, aygıtla (devlet makinesi) kitle (toplum) arasındaki her türlü «görünür» bağlantının kopmuş olmasından özelliğini alan, kamu oyu organlarının zararına sorumsuz bir yönetim-yürütme aygıtını egemen kılma süreci (5) içinde yürütme erkinin mutlak üstünlüğünü yansıtan, **burjuva toplumlara özgü bir yönetim ilişkisi, devletin kuruyup gitmesine takaddüm eden son burjuva yönetim şeklidir.**

3 PARİS KOMÜNÜ SOVYET DENEMESİ

Marksist teoriye göre, toplumların sınıflara bölünmesine zorunlu olarak bağlı bulunan belirli bir ekonomik gelişme aşamasında tarih sahnesine çıkan devlet, aynı şekilde, *sınıfların bir zorunluluk olmaktan* çıkıp üretim güçlerinin daha da gelişmesine köstek teşkil etmesiyle birlikte, tarih sahnesinden çekilecektir. Engels, buna, **«..insanlar üzerinde hükümet edilmesinin yerini eşyanın yönetilmesi ve üretim süreçlerinin düzenlenmesinin almas..»** *(6) ya da, daha açıklayıcı bir* şekilde, **«..kamu görevlerinin her türlü siyasal nitelikten arınması ve toplumun gerçek çıkarlarına bekçilik eden basit yönetim görevlerine dönüşmesi..»** (7) demektedir. «Devletin kuruyup gitmesi» işte budur.

Marx, Engels ve Lenin, «devletin kuruyup gitmesi» nin ön şartı olarak, «bürokratik makinenin kırılması» nı göstermekte (8), bu deyimden ne anlaşılması gerektiğini de sosyal pratiğe dayanarak açıklamaktadırlar.

18 Mart 1871 tarihinde kurulan **Paris Komünü**, tarihin ilk proletarya diktatörlüğüdür. Komün, bürokratik makinenin kırılması (bürokrasinin tasfiyesi) yönünde, üç temel tedbir geliştirmiştir. Bu tedbirleri şöyle sıralayabiliriz : (a) **Bürokrasiye karşı en etkili korunma araçlarından biri, doğrudan demokrasidir;** Komün, «kuvvetler ayrılığı» ilkesine dayanan klasik parlemanterizme son vermiş, her türlü iktidar yetkisini kitlelerin **seçilmiş** temsilcilerinden oluşan bir organda toplamış, kısacası, **«..aynı *zamanda hem yürütücü ve hem de yasa* koyucu eylemci bir yapı..»** (9) ortaya çıkararak «meslekten yönetici» lerle «*seçilmiş temsilciler*» arasındaki ayırıma son vermiştir. (b) Komün, merkezi devlet iktidarı organlarının toplumun hizmetkârları olmaktan çıkıp toplumun hükümdarları *durumuna gelmelerini önlemek için,* kamu görevlerinin doldurulmasında, «genel oy» ilkesini egemen kılmış ve **bütün kamu görevlilerini seçimlik, sorumlu, azledilebilir ilân etmiştir.** (c) Komün, her türlü kamu görevinin «ortalama bir işçi ücreti» karşılığında yapılmasını öngörerek, bürokrasinin ayırdedici özelliklerinden biri olan «nakdi imtiyazlılık» durumuna son vermiştir. Sıralanan bu üç tedbir, bürokratik makinenin nasıl kırılacağı, bir başka deyişle, **yeni devletin, kendisini, *kendi temsilci ve memurlarına* karşı nasıl koruyacağı** sorusuna Paris Komünü'nün getirdiği ilk cevaplardır.

Tarihteki ikinci proletarya diktatörlüğü, 7 Kasım 1917 tarihinde, Rusya'da kurulmuştur. Egemen niteliği *küçük-burjuva kapitalizmi olan bir toplum tabanından* hareketlenen Sovyet denemesi, (a) **yönetim işlemlerinin sıradan bir işçinin üstesinden gelebileceği bir basitlik seviyesine indirgenememiş** olması, (b) çalışan nufusun büyük çoğunluğunun, bırakınız ülkeyi yönetmeyi, okuma-yazma ve *aritmetiğin dört işlemini bile bilmeyişi, (c)* **işçi kitleleri** arasında yönetim tecrübesinin yokluğu, (d) kültürel ve maddi seviyenin alabildiğine düşüklüğü vb. etkenler sonucu, bürokratik makinenin kırılarak işçi sınıfının doğrudan iktidarının gerçekleştirilmesi işine hemen geçememiştir. *Bütün bu olumsuz etkenler,* Lenin'i, **bürokrasinin bir çırpıda tasfiye edilebileceğini düşünmenin hayalcilik olduğunu söylemeye, «..Vasıfsız bir işçinin ya da aşçının devleti yönetme işine derhal başlayamayacağını biliyoruz..»** (10) demeye ve, pratikte de, burjuva devlet makinesinin yerine, ***giderek bürokrasiyi tasfiye edecek*** bir mekanizma oluşturmaya zorlamıştır.

Lenin'in yol-göstericiliği altında Sovyet denemesinin geliştirdiği «bürokrasiyi tasfiye» tedbirler şunlardır : (a) devlet makinesinin ve buna bağlı olarak **her türlü yönetim işleminin basitleştirilmesi.** (b) işçi sınıfının doğrudan yönetimine hazırlık olması bakımından «işçi kontrolu» uygulamasının başlatılması, (c) devlet aygıtının her kademesinde yoğun bir **eleştiri-özeleştiri** uygulamasının gerçekleştirilmesi, (d) bütün yurttaşlara, **devlet örgütünde *somut ve eylemci bir görev* almaları için, zorunlu çağrıda bulunulması.** Bu dört temel tedbirin yanı sıra, Sovyet denemesi, çalışma raporlarının düzenli şekilde sunulması, personelin dikkatle seçilmesi ve uygulamaların kontrolu, fabrika komitelerinin kurulması, kültür ve *eğitim çalışmalarının yoğunlaştırılması,* üretim konferanslarının toplanması, tartışma gruplarının kurulması, şikâyet bürolarının açılması gibi sayısız yan tedbirler de geliştirmiştir. Kısacası, Lenin'e göre, herkesin artan ölçüde ve giderek yönetime katılması ve herkesin yönetme *yetkileri edinmesiyle birlikte yönetilme* gereğinin giderek ortadan kalması, yani **berkesin bürokrat olduğu bir ortamda kimsenin bürokrat olmaması.** devlet görevlerinin her türlü siyasal nitelikten arındırılarak basit yönetim görevlerine dönüşmesine, kısacası, bürokrasinin tasfiye edilerek «devletin kuruyup gitmesi» sürecine girilmesine imkân verecektir.

(1) **Edvard Kardelj Yugoslavya'da gerçekleştirilen burjuva karşı-devrimin ideologlarındandır; en ilgi çekici iddiası da, Marx'ın, bürokrasinin tasfiyesi gereğini hiçbir zaman öne sürmediğidir.**

(2) **Burjuva toplumun yönetim şekli olarak bürokrasi, ilk kez, 1798 yılında, *Fransa'da* oluşturulmuştur.**

(3) **Marx-Engels,** Selected Works, **Cilt I, s. 518**

(4) a.k., **s. 518**

(5) **Bu çatışma, parlamentoyla yürütme organı arasında belirmekte ve ilkinin zararına gelişmektedir.**

(6) **Marx-Engels,** Selected Works, **Cilt II, s. 151**

(7) **Marx-Engels,** Selected Works, **Cilt I, s. 639**

(8) **Marx-Engels,** Selected Works, **Cilt II, s. 463**

(9) **Marx-Engels,** Selected Works, **Cilt I, s. 519**

(10) **Lenin,** On The Soviet State Apparatus, **s. 72**

AÇIK BİR MESELE NASIL BULANDIRILIYOR? (1)

LENİN

çev. Cem EROĞUL

Merkez Komitesi'nin, iktidarın devrimci proletaryaya «halkın çoğunluğunun desteği ile» geçmesinin gerekli olduğunda ısrar eden 20 Nisan tarihli kararı hakkında, Dien'in (2) bugün yazdığına bakın:

«Mesele basit. Ama öyleyse ne bekliyorsunuz? Kararlar yazacağınıza, gelin ve iktidarı alın.»

Burjuva basınının alışık bulunduğu usullerin tipik bir örneği! En basit şeyler anlamamazlıktan geliniyor ve -kâğıt üstünde- kolay bir zafer vadediliyor. «İktidarı alın!» diyen herkes, bir nebze düşünürse, halkın çoğunluğunun desteği bulunmadığı sürece, iktidarı alma yolunda girişilecek her denemenin bir macera veya blankizm (3) olacağını anlamak zorundadır (Pravda, buna karşı, bilhassa, *özellikle*, açıkça, *kesinlikle* ve tartışmaya yer bırakmayacak şekilde ikazda bulunmuştur).

Rusya, bugün, öyle bir hürriyetten yararlanmaktadır ki, işçi ve asker milletvekilleri Sosyetlerinin bileşimi, çoğunluğun iradesini yansıtıyor; bundan dolayı, eğer proletaryanın partisi, iktidara blankistlerin usulüyle değil de ciddiyetle yürümek istiyorsa, Sovyetlerin içindeki etkisini sağlama bağlamak için mücadele etmelidir.

Bütün bunlar, Pravda tarafından söylendi ve durmadan tekrarlandı; bunu «anlamamak» için ya kafasız, ya da kötü *niyetli* olmak gerekir. (Sovyete yapılan) «iktidarı alma» «teklifini», «sorumsuz tahrik», «demokrasiyi yürek hafifliğiyle mücadelelere ve iç savaşa sürükleyen, işçileri ve askerleri artık sadece hükümete karşı değil, ama bizzat Sovyete karşı da ayaklandıran, her türlü sisi sorunluluk duygusundan yoksun demagoji», v.s. olarak yorumlayan Raboçaya Gazete'nin (4), bu iki vasıftan (yani kafasızlık ve kötü niyetten ç.) hangisine sahip olduğunu tespit zahmetini okuyucuya bırakıyoruz.

Kendi demagojisini başkasına yüklemek *suretiyle, bundan beter bulandırma ve rol* değiştirme düşünülebilir mi?

21 Nisan tarihli Birjevye Viedomosti (5) akşam gazetesine göre, başbakan Lvov aynen şöyle demiştir:

«Geçici Hükümet, şimdiye kadar, işçi ve asker milletvekilleri Sovyetinin yönetim merciinin devamlı desteğinden yararlanmıştır. İki haftadan beri, bu ilişkiler değişmiş durumdadır. Geçici Hükümet, şüpheli duruma düşmüştür. Devleti hiç bir şekilde yönetme imkânı kalmamış demektir; zira bir güvensizlik ve memnuniyetsizlik havası içinde herhangi bir iş yapmak güçtür. Bu şartlar altında, Geçici Hükümet için en iyisi çekilmektir. Vatanın önünde taşıdığı sorunluluğun tamamen bilincindedir, ve eğer gerekiyorsa, memleketin iyiliği için dehal istifa etmeye hazırdır.»

Açık değil mi? Bu söylevden sonra, Merkez Komitemizin, bir halk oylaması örgütlenmesini teklif etmesinin nedenini anlamamak mümkün müdür?

Başbakan «istifaya » hazır olduğunu beyan ettiğine, işçi ve asker milletvekilleri Sovyetini bir «yönetim mercii» olarak tanıdığına göre, «iş savaşı», «tahrik», «demagoji» ve başka büyük lafın burada işi ne???

İki şeyden biri. Ya Raboçaya Gazeta, Lvov'un bu veya bunun gibi beyanlarıyla halkı aldattığı kanaatindedir, ve o takdirde, güven ve desteği değil, güvensizliği ve her türlü desteğin reddini tavsiye etmelidir. Ya da Raboçaya Gabeta, Lvov'un gerçekten «gitmeye amade» olduğunu düşünmektedir, ve o zaman, iç savaş diye feryat etmenin ânemi nedir?

Eğer Raboçaya Gazeta durumu iyi anlıyorsa, eğer kapitalistlerin, kuvvet kullanarak çoğunluğun iradesine set çekme arzularını maskelemek için iç savaş diye feryat ettiklerini anlıyorsa, bu gazetenin yaygaralarının anlamı ne?

Lvov, kendi politikasını tasvip etmesi, onu benimsemesi için Sovyete çağrıda bulunmak hakkına sahiptir. Partimiz, proleter politikamızı tasvip etmesi, onu benimsemesi için Sovyete çağrıda bulunmak hakkına sahiptir. «Tahrik» ten, v.s. söz etmek, ya hiç bir şey anlamadığını göstermek ya da yakışıksız bir demagojiye tenezzül etmektir. Sovyette ve Sovyetlerde (yani Petrograd'dakinde ve diğerlerinde ç.) etkimizi sağlama bağlamak ve çoğunluğu elde etmek için mücadele etmek hakkına sahibiz ve mücadele edeceğiz. Ve şunu tekrar ediyoruz:

«Ancak işçi ve asker milletvekilleri Sovyetleri, politikamızı benimsedikleri ve iktidarı almayı arzu ettikleri zaman, iktidarın proleterlere ve yarı- proleterlere geçmesine taraftar olacağız.» (6)

(1) (Eski takvimle) 23 Nisan 1917 tarihli ve 39 numaralı Pravda'da yayınlanmıştır.

(2) Liberal burjuva eğilimli günlük gazete («Dien» = Gün). Şubat 1917'den itibaren likidatör menşeviklerin eline geçmiştir.

(3) Çoğunluğun testeği için beklemeden, sadece örgütlü küçük grupların derbesiyle iktidara gelinmesini savunan Fransız ihtilâlcisi Auguste Blaqui'nin adından türetilmiş bir deyim.

(4) «Raboçaya Gazete» = İşçi Gazetesi. Petrograd'da, Mart-Kasım 1917 arasında yayınlanan ve menşeviklerin çıkardığı günlük gazete.

(6) Bu yazı, Lénine et la Presse, Moskova, Ed. du Progrès, (t.y.). adlı derlemeden alınmıştır.

(5) «Birjevye Viedomosti» = Borsa Bülteni. Ticari maksatlarla kurulmuş, prensipsizliği, para düşkünlüğü ve bolşevik düşmanlığı ile tanınmış bir burjuva gazetesi.

BACA TAMİRCİSİ

Yazan : V. D. Bonch Bruyvich

Çeviren : Mustafa Yeğenağa

Aramızda Benderin adıyla bilinen bir adam vardı. Çiftlik işlerinin her türlüsünün üstesinden gelebilirdi. *Tandır ve baca tamir* ederdi, dolap ve raf, kızak yapardı, yani akla gelen her işi başarırdı.

Bir gün koruya bir akçaağaç *kesmeye gitti.*

Kesme işi bir hayli ilerlemişti *ki aniden «merhaba» diyen bir* ses duydu, etrafına bakındı bir adam gördü.

«Affedersiniz ekselâns, geldiğinizi duymadım»

«Ben ekselâns değilim» diye cevap verdi yeni gelen, «Ben Yoldaş Lenin'im»

«Çok affedersiniz, Yoldaş Lenin».

Lenin «tamam tamam, işinize devam edin» diye cevap verdi.

Lenin bir müddet yürüdükten *sonra Benderin'in ne yapacağını* merak ederek döndü ve seyretmeye başladı. Ağaç çok ağırdı, bir at olmadan köye nasıl taşıyacaktı.

Benderin uygun gördüğü uzun*luğu tayin ettikten sonra, hızarla* oradan kesti ve o parçayı tepeden aşağı yuvarladı, tekrar ikinci bir parça kesmeye başladı.

Bir ara Lenin «Belki bir yardı*ma ihtiyacın vardır» diyecek* oldu. Benderin «Ne için? Yok!, ben kendim başarırım» diye sözü kesti.

Bir süre sonra yine bir gün Ben*derin her zamanki gibi tek başına* saman yığınları yapmakla meşguldü. Bir ara bir şeyler almak için ormana kadar gitti, dereden geçti ve dinlenmek için bir yerde gurupa karşı oturdu.

Öylece otururken saman yığınları arasından üç adamın geçtiğini gördü. Benderin sinirli bir müjikti.

«Defolun samanların arasından, son zamanlarda samanın neye *mâl olduğunu biliyor musunuz.?»* diye bağırdı. Küfrederek çıkmalarını işaret etti. Fakat üç adam daha yakına geldi ve sonunda içlerinden biri :

«Lanetlemede ve küfürde bir tanesin, İhtiyar...»

Benderin tam o anda adamı tanımıştı :

«Çok affedersiniz Yoldaş Lenin...»

Kış gelmişti, ve Benderin'e tandır ve baca tamiri için bir çok teklif vardı.

Bir gün evde otururken Vladimir İlyich sordu :

«Köyde bizi bu dumandan kurtaracak bir baca tamircisi yok mu?»

Bensderin'i herkes tanırdı ve onun baca tamir ettiğini de *bilirlerdi.*

«Böyle biri var» dediler ve *nerede bulunabileceğini söylediler.*

İki asker süratli bir arabayla Benderin'in evine gittiler ve ona bacadan anlayıp anlamadığını *sordular.*

Benderin o sırada kendi evinin tandırı üzerinde uzanmıştı ve kafası aşağı sarkıyordu. Bu işten anladığını söyledi.

«Tamam, o halde aşağı inip gi*yinin, Eyalet çiftliğine gideceğiz»*

Bu söz Benderin'i baştan aşağı titretti. Karısına veda etti :

«Bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum, Lenin, mutlaka geçen yaz kendisine nasıl küfrettiğimi *hatırlamış olacak»* dedi.

.. Ve arabaya bindi. Askerler atları Eyalet çiftliğine yönettiler.

Çiftliğe vardıklarında, Lenin dışarı çıktı :

«Seni hatırladım, İhtiyar.. Sen koruda çam ağacı keserken gördüğüm adamsın, zannedersem saman yığınları arasında bana bağıran da sensin.»

Benderin korkudan kısılmış bir sesle :

«Hala çok üzgünüm efendim» dedi.

«Mühim değil» diye yatıştırdı, Lenin. «Bağırmakta haklıydın, saman yığınları arasına girmemeliydim. Neyse bırakalım bunları şimdi, senden bir ricam var. Nasıl yaşadığımı gördün, odanın duvarları isten kapkara oldu. Acaba bizim bacayı tamir edemez misin?»

Benderin : «Tabii, tamir ederim» dedi.

Biraz kil, bir kaç ta tuğla istedi *ve işe başladı.*

İş bittiği zaman, Lenin ona te*şekkür etti, ücretini ödedi ve çaya* davet etti.

*Daha sonra Benderin'i aynı ara*bayla evine bıraktılar. eve girer girmez karısına :

«Katya.. biliyor musun, Yoldaş Vladimir İlyich'in bacasını tamir ettim ve onunla çay içtim» diye ona kendisini çok mutlu kılan olayı haber verdi.

23 ARKADAŞIMIZ TUTUKLANDI

İşçilere «Sömürüye Yumruk» gazetesini dağıtmak için Karabük'e giden 23 arkadaşımız tutuklanmıştır.

29 Mart günü Karabük'e giden sosyalist devrimci gençler, otobüsten iner inmez, üzerlerinin aranacağı bildirilerek karakola çağrılmışlardır. Karakola gidince, önceden toplanmış bir grup aleyhte tezahürat yapmış, «verin bize linç edelim» diye bağırmışlardır.

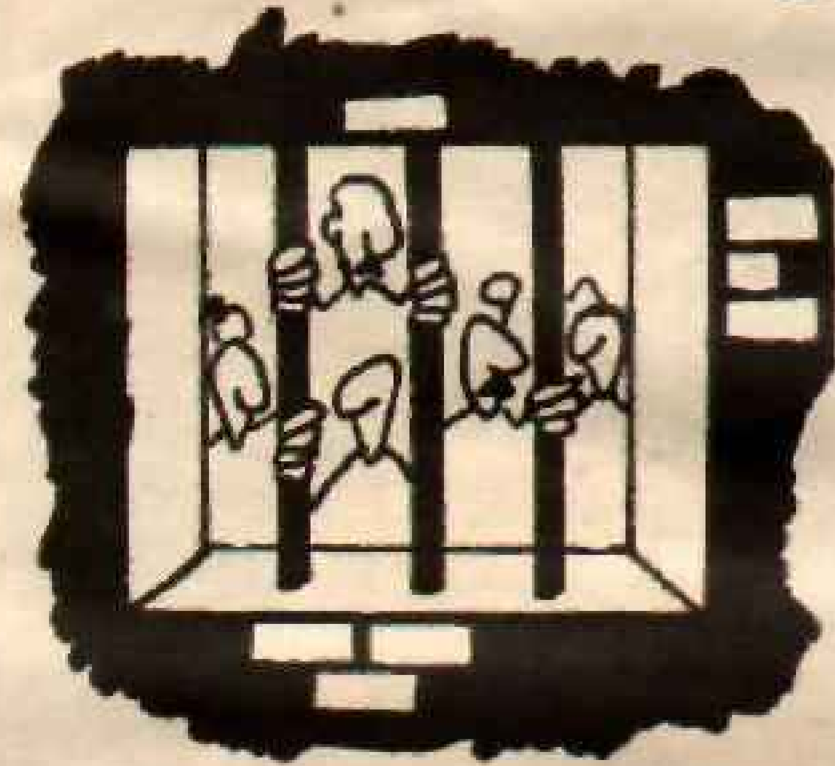
S.G.Ö. üyesi gençler daha sonra «halkı isyana teşvik» iddiasıyla mahkemeye sevkedilmiş ve tutuklanmışlardır. Bu tür bir uygulama Türkiye'de özellikle 1960 dan sonra ilk defa görülmektedir.

Emek'in basıma girdiği sırada arkadaşlarımız henüz tutuklu idiler. Üniversite koridorları yerine işçi sınıfının bulunduğu bölgeleri kendilerine eylem alanı seçen ve tutuklanan arkadaşlarımız şunlardır :

Saim Ergün
Nazım Genç
Onur Uslu
Halit Gürşener
Yıldırım Eryılmaz
Mustafa Karacan
Oktay Zor
İhsan Över
Orhan Toros Tekeli
Hayrettin Seçmen
Şafak Köpük
Doğan Tarkan
Adnan Celayir
Kâmuran Kıpçak
Süha Özdal
Orhan Gazi Erdal
Alpay Toloy
Hasan Barutçu
Bali Polat
Devrim Koçak
Necati Kabay
Ali İhsan Yalçın
Nezih Güler

Ayrıca, TİP Yıldızeli İlçe başkanı da Tokat'ta tutuklanmıştır. «Komünizm Propagandası» yaptığı iddia olunan arkadaşımız Abdullah Okatan'ın tahliye istemi de reddedilmiştir. Arkadaşımız halen Tokat cezaevindedir.

SGÖ üyeleri, Zonguldak Maden İşçilerinin 15 günde bir çıkardığı SÖMÜRÜCÜYE YUMRUK adlı gazetenin dağıtımında görev almaktadırlar.

Zonguldak, işçilerin yoğun olduğu bir sanayi bölgesidir. Bu sebeple, egemen sınıf, bu bölgeye, diğer sanayi bölgelerine olduğu gibi, sosyalizmin girmemesi için bütün güçlerini seferber etmektedir. Karabükteki olayı bu açıdan değerlendiriyoruz. Baskıların bizleri yıldırmayacağını ilgililere bir kere daha hatırlatırız.

İZMİT MERKEZ İLÇE KONGRESİNİ SOSYALİST DEVRİMCİLER KAZANDI

4 Nisan 1970 cumartesi günü yapılan İzmit Merkez İlçe Kongresi, baştan sona dek faşist taktiklerle çalışan zorba MDD'cilerin baltalama çabalarıyla, iğrenç sataşmalarıyla geçti.

İşçi üyelerin kararlı ve sert müdahaleleriyle likidatör, provokatörlerin faşizan ve zorba taktikleri sökmedi.

Kongre, sosyalist devrimcilerin disiplinli ve mücadeleci tutumlarıyla, tam bir başarıyla sonuçlandı.

EMEK * Onbeş Günlük Sosyalist Gazete Sahibi : Şaban ERİK * Yazı İşleri Müdürü Nurettin PİRİM * Yıl : 1 - Sayı : 25 - Fiyatı : 150 Kuruş - 13 Nisan 1970

Yönetim Yeri : Süleyman Sırrı Sokak 2/8 Yenişehir / ANKARA - Tel 17 27 59 * P.K. 276 Bakanlıklar/ANKARA * Abone Şartları : 13 Sayı : 12,5 TL., 26 Sayı : 25.— TL., 52 Sayı : 50,— TL. İLAN : Santimi 25.— TL. Yayın ilânları yüzde 50 indirimlidir. Küçük yayın ilânları kelimesi 75 Kuruştur.

İstanbul Temsilciliği : S. Günay AKARSU Nuruosmaniye Cad. Benice Han - Cağaloğlu İstanbul * Telefon : 26 29 64 * İzmir Temsilciliği : Güner ELİÇİN, Akgerman Han 404 İZMİR * Tel : 29 986 * İstanbul Dağıtımı : Fuat BÜTE, Ankara Caddesi 8 İstanbul * Tel : 27 89 49 * Dizgi ve Baskı : Baylan Basım ve Ciltevi